

JOSEP SOU

TEMPS D'ART

X. Colomer / R. Hernández / A. Pastor

2 0 2 6
LLOTJA DE SANT JORDI

JOSEP SOU

TEMPS D'ART

XAVIER COLOMER
RAFAEL HERNÁNDEZ
ANA PASTOR

2 0 2 6
LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Elisa Guillem, Regidora de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES / *CONSELL ASSESSOR:*

Àngel Beneito

Sofia Bofill

Manuel Boix

Romà de la Calle

Fernando Castro

Carles Cortés

Cristina Dalfó

Daniel Giralte-Miracle

Maria Guillem

Vicent Luna

Joan Maluquer

Miquel Navarro

Josep Sou

Jordi Tormo

Feliu Ventura

Francesc Verdú

Manuel Vidal

Silvestre Vilaplana

DIRECCIÓ

Antoni Miró

© Dels autors

© AMB-Disseny

© Ajuntament d'Alcoi

Maquetació: Joan Pérez i Sempere / Digital[...]Gràfic

Impressió: Gràfiques Agulló

ISBN: A 16-2026

Dipòsit legal: 978-84-16186-82-2

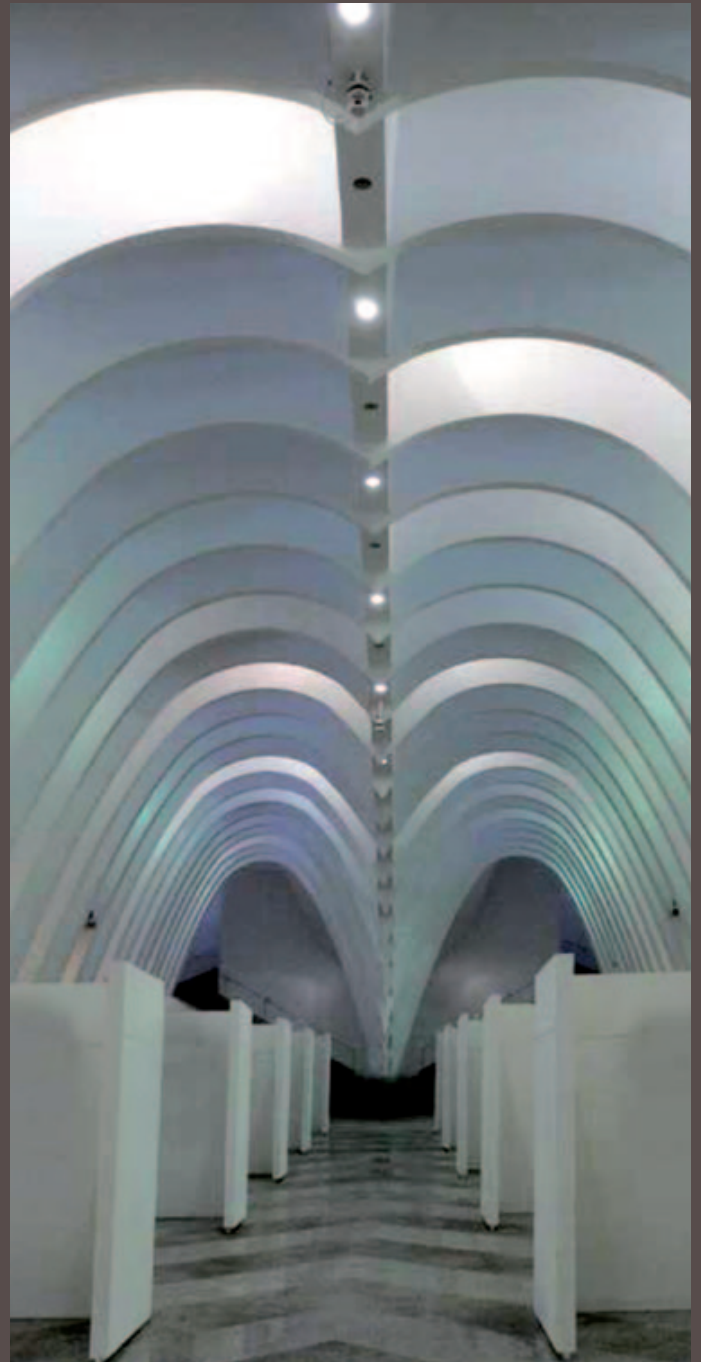
LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

T E M P S D ' A R T

«...l'art és per damunt de totes les coses, un estat de l'ànima»

Marc Chagall

Sempre serà, a bon segur, el temps de l'art. I potser siga el mateix que dir: sempre serà el temps per a la vida i per al coneixement. I se'ns ve una pregunta determinant, ara, al cap: No serà una mateixa cosa el fet de viure, així com també la realitat constant de l'aprenentatge intens d'aquelles coses i causes que, sense adonar-nos-en, ens conformen i confirmen com a éssers humans?

La contribució de l'art (en qualsevol de les seues manifestacions possibles), dignifica el fet d'humanitat, tot presentant la realitat d'una manera feliçment intervinguda per la mà dels artistes que hi laboren per agafar, de l'èter, un boci de veritat, o de raó, que afavorisca la dualitat món - individu. L'art és com un regal sense preu a les etiquetes, com un formulari obert per a l'esperança, on cadascun de nosaltres fruïm dels encants de l'harmonia gratuïta, o del viatge que se'ns acut a les mans d'allò, potser, insòlit, i per tant estimulants de debò.

I per tantes coses com aquestes que assenyalem, la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani de la UA, convoca unes ajudes-premis per a la producció artística, i que avui podem contemplar, ja, a la sala d'exposicions de la Llotja de Sant Jordi d'Alcoi. Un esforç que paga la pena de fer-se, doncs ens atorga la possibilitat de la nova contemplació, i també de poder polsar l'estat de la qüestió creativa dins del nostre entorn. Ajudes-premis que també ens afavoreixen la idea de retrobar-nos amb noves maneres de forjar les anàlisis contemporànies, així com evidenciar la potència comunicativa dels artistes plàstics. Aprofundir dins l'estat de l'ànima, com ens refereix Chagall, és també la sort que ens facilita la convocatòria de les ajudes-premis esmentades, i que són garantia de l'obertura de nous camins reblerts d'estímuls i de nova sensibilitat.

I la pintura, com per extensió l'art, sol estar un baluard inexpugnable on habita la memòria. Tot de referències, de situacions diverses o de reconeixement estratègic del món que ocupem, figuren al paranimf eloqüent del suggeriment constant. Diríem que l'art és com un llibre obert on els renglons satisfan les línies mestres de la saviesa necessària. La pintura és el goig de cantar, amb els pulmons farcits d'aire net, la història constant de la nostra civilització, i per tant de cadascun de nosaltres que trepitgem l'asfalt de la vida, cada dia que passa. Identitat i voluntat de referir el moviment autònom de les societats que, al llarg del temps, hem generat amb un discurs col·lectiu. Eficàcia, la pintura, que atresora la possibilitat de contar històries, potser la de tots nosaltres, però sempre mitjançant la mà poderosa de l'artista que ens commou, identifica i ens eleva al cosmos de la complicitat social.

I avui, en aquestes línies, comentarem, amb la modèstia obligada que ens correspon, allò que ens proposen els artistes presents a l'exposició que tenim la sort d'esguardar. Direm el que sentim, sempre després de la mirada, i visitarem els angles infinits de la seua memòria, o l'evidència de restar presents davant la joia de la comunicació interior, doncs: «...l'origen de la intel·ligència dels homes, resideix a les seues mans...», com ens assegura el filòsof presocràtic Anaxàgores: pensament, experiència, memòria i tècnica.

Xavi Colomer

Reflexiona al voltant de la imatge: aquella que s'hi ven arreu de les societats contemporànies, tan acomodaticia, lleugera i enganyosa, i també a prop de la que vertebra, per contra, i amb escaïença, un espai de resistència envers el consum desmesurat. Advoca l'artista, mostrant alhora el resultat de la seua intuïció pictòrica, per una ètica de la percepció. O dit d'una altra manera, reuneix la força central del seu quefer artístic, al voltant de la descoberta dels mons indigents de veritat i de lleialtat amb les persones. Denuncia una mena de *trompe l'oeil* que fulgura arreu dels carrers, i elements sòrdids, del nostre entorn.

Amb la sèrie «*Encegats*» ens atorga la possibilitat de valorar tot allò de referent que existeix en l'espai entre la lucidesa i la negació. La realitat que abasta a la formulació d'un món paral·lel, on la constància de la realitat simbòlica assumeix el camí de les explicacions teòriques, ara formulades al través dels pinzells. Tensions manifestes dins la geografia dels quadres que ara perpetuen la voluntat de dir les coses pel seu nom. La sinceritat potser siga l'arma secreta que viu per dessota de la pintura de Xavi Colomer. Una immediatesa farcida de clucs d'ull emergits des de la constància de referir al realitat més enllà dels costums del silenci antagònic.

Aquesta pintura de l'artista potser és una lluita apassionada des dels orígens visuals de la percepció icònica. La tècnica, o les seues obsessions, tan humanes, i la pròpia experiència, resten dempeus significant tota mena de signes que, ara, nosaltres haurem de destriar dins del conjunt de manifestacions referencials. La mateixa força del color insinua tot d'emocions, l'endins de la matèria cognitiva que sustenta, de profunditat, la manera d'acabar la pròpia història dins el conjunt social que habita, i renova també amb la seua decidida manera d'estar a la vida. Procurar el gest existencial mitjançant el fet artístic, alimenta l'esperança de refer la intel·ligència a favor de tots plegats. La pintura com a territori concret on visualitzar cadascun dels oracles que anuncien un futur pròxim. L'art com a matèria singular que augmenta els guanys de: «*la responsabilitat, de la profunditat i del risc...*», ens assegura, de la seua pintura, el propi Xavi Colomer.

6 Però l'art té aquestes coses que, tantes vegades, se'ns escapen per la tangent de la història. L'elevada manera de mirar sempre resta enfrontada amb la mediocritat de la saturació visual. I la pintura de Xavi Colomer anuncia, des de l'endins de la seva corporació icònica constant, aquesta evidència social que tant ens aclapara. La disfunció que s'hi produeix en el fet de mirar fixament els límits de la comunicació: manipulació simplista o veritat pregona, allesta el naixement de la distinció i abast d'un art renovat, ferm i sincer. Tot un encert que podem discernir al traç, tan estimable, de l'artista que aplaudim, ara, en aquesta exposició singular.

Rafael Hernández

La seva contribució en aquesta mostra és «*El pintor Cec*», i com comenta en aquest mateix catàleg el propi autor, aquesta obra «*...és el resultat de transitar per un camí esguitat de poesia visual, dibuixos, pintures i objectes que dialoguen...*» Així doncs, la pluralitat i vastitud expressives, identifiquen la voluntat comunicativa de l'artista. Un món de mons per a contar la veritable història que s'ensuma al través de la proposta artística. La versemblança de cadascuna de les insinuacions resta incorporada a la veracitat dels registres que s'endinsen pels torrents de la pintura. La mà destra del pintor procura la comprensió absoluta de l'instant que s'hi dilueix per la filagarsa, un tant irònica, de la seua projecció conceptual. Sempre ben emergida des de la poderosa manera que té de narra la seva pròpia essència.

Un camí, certament auster, però força compromès alhora, ens lliura la dimensió veritable de quina cosa és aquest projecte pictòric: un compendi de diferents manifestacions artístiques pròpies per arribar a conformar la crònica

existencial d'aquest «*Pintor Cec*». S'hi capfica, l'autor, a l'inconscient, tot recercant la dimensió íntima de la llar com a expressió de cau nutritiu i serè.

També la immersió dins la realitat que ens ocupa i preocupa resta present a la seua pintura. Així: els algoritmes, la IA, el canvi climàtic, o la guerra cruel, són punts de referència, i de memòria, que il·luminen la garantia de percebre una bona part de la realitat que tant ens condiciona, els humans, en aquest moment concret de la nostra epopeia col·lectiva.

El futur? Potser la singularitat de tantes preguntes convergents. Cal mirar, pensa l'autor, vers l'origen. La consumació de la nostra identitat correspon, en bona part, a tot allò que ens ve des de la naixença com a societat. Res ens pot ser estrany quan la melodia de la formació és col·lectiva, i tan insinuant. La comèdia de la vida no s'hi pot entendre sense la participació activa de la memòria... o serà de la desmemòria? Potser la recerca de la bellesa en plena llibertat serà el valor primigeni que ens dona la complaença per viure acordats als braços de l'existència.

Ana Pastor

La seva presentació de «*Tots els cossos que som*» resta en fidel equilibri entre l'assaig científic, el raonament filosòfic i la troballa poètica. Assistim a un tractat de pintura o bé a una recerca tossuda a peu de laboratori? Al microscopi s'acceleren les partícules fonamentals en la recerca del simbolisme experiencial d'allò que som, del lloc on venim, i de la definitiva prova generatriu interna del correlat existent entre els cossos en contacte. I tot bastit mitjançant un assaig pictòric que foragita els elements insubstancial per arrelar en allò profund que gravita al nostre element nodriu en expansió: el cos que ens pertany... o no tant?

Els pintors, els artistes, parlen pels porus de la seua obra d'art, i s'hi capgiren, a vegades de manera vehement, per tal de trobar el sentit darrer que la vida ens ofereix. Som pura biologia? Hi ha qui pensa que només açò som. Pel contrari, també hi ha qui parla de memòria, o de consciència, d'experiència... o d'art, ciència i filosofia, com un tot unitari indestruable que percut al timpà de la mateixa essència vital.

I de la investigació, lògica fonamental de qualsevol camí que s'hi faça necessari en la creació plàstica, neix la voluntat d'amagar la darrera realitat, l'evidència d'allò profund i tan subtil: «...*Ars est celare artem*» (*l'art consisteix a ocultar l'art*), proclama el gran poeta Ovidi en, *Ars* 2, 313. L'art sublima des de l'obscur quan s'hi forja amb el foc de Vulcà...

I l'art és, ja ho hem dit, coneixement. Amb majúscules. I amb la bellesa conforma un panell d'autenticitat quan s'arriba a la vora dels teixits cardials de l'experiència. O com diu el filòsof alemany, romàntic per excel·lència: «...*tota ciència es converteix en poesia, després d'haver-se convertit en filosofia...*»

La transmissió de tot aprenentatge que s'hi faça de manera autònoma, reverteix al conjunt social, mitjançant la voluntat de ferir la sensibilitat dins del camp de l'art. Encara que com bé diu l'artista Ana Pastor: «...*l'art és una pràctica de consciència...*», i «*Els cossos que som*» neix del pensament material. Hi ha l'expansió necessària per a la trobada, «*còsmica?*» dels essers en contacte. La lluita de tots plegats per retrobar-se harmònics dins el tub d'assaig i, posteriorment, foragitats al terreny de l'ambigüitat en recíproca garantia de préstec somàtic. O la vera il·lusió al trasllat des del banc de proves fins l'univers de discurs pictòric. L'art com a garantia plena.

JOSEP SOU
Director Tècnic Càtedra Antoni Miró UA

E L S E N C E G A T S : P I N T A R E N
L ' E R A D E L A D I S T R A C C I Ó

En la cultura visual contemporània, marcada per una producció incessant d'imatges i per la seua circulació accelerada, l'experiència de mirar ha canviat profundament. Allò que abans implicava un temps de contemplació i processament s'ha convertit en un acte quasi automàtic, condicionat per una atenció fragmentada i dispersa. Filòsofs com Byung-Chul Han han descrit este fenomen com el domini de la transparència: una exigència de visibilitat total, consum immediat i accessibilitat contínua. Dins d'este règim, la imatge perd densitat simbòlica i es transforma en una unitat lleugera, fàcil de substituir. La negativitat es percep com una interferència, l'ambigüitat com un error, i la complexitat com una molèstia que interromp la fluïdesa del consum visual.

8 Esta transformació afecta profundament l'àmbit artístic. La societat de rendiment afavorix formes estètiques que privilegien allò amable, recognoscible i instantani. L'obra d'art és pressionada per convertir-se en una superfície atractiva, llesta per a ser consumida ràpidament, fotografiada i compartida en xarxes socials. L'atenció entrenada en el pas constant d'imatges aprén a lliscar sense detindre's, i l'artista veu com la seua marca personal, la seua presència mediàtica i el seu estil repetible arriben a tindre més pes que l'obra mateixa. L'objecte artístic es dissol en un flux interminable de visualitat.

La meua pràctica pictòrica se situa deliberadament en oposició a esta lògica. Concebisc la pintura com un espai de resistència, un lloc on encara és possible reclamar -o exigir- una mirada sostinguda, una atenció profunda i una experiència que no es reduïska a la gratificació immediata. Enfront de la velocitat i la dispersió, la pintura oferix un temps propi: lent, matèric, tàctil. Un temps que obliga a sostindre la mirada encara que el que aparega siga incòmode o desestabilitzador. Pintar és, en la seua dimensió essencial, una ètica de la percepció.

La sèrie *Els Encegats* naix d'esta convicció. Les seues figures característiques -caps ampliat, rostres desfigurats i ulls en blanc- no representen una ceguesa literal, sinó un símptoma de la mirada contemporània. Són subjectes suspesos entre veure i no veure, entre la lucidesa i la negació. La seua ceguesa no s'ha d'entendre com una limitació fisiològica, sinó com una forma de resposta emocional davant un món saturat d'estímuls que exigixen reaccions immediates. Estes figures encarnen la tensió entre la sobreexposició i la impossibilitat de sostindre una mirada crítica o profunda. En un entorn obsedit per la claredat absoluta i la positivitat constant, estos personatges reintrodueixen l'opacitat, el límit i l'ombra.

L'expressionisme que caracteritza les obres no és un recurs efectista, sinó el resultat de la interacció entre límits tècnics, obsessions visuals i experiència personal. El color no es limita a descriure formes, sinó que actua com a impuls emocional. Les pinzellades intenses, la distorsió i la càrrega cromàtica es distancien de l'estètica llisa i hiperoptimista que domina la imatge digital contemporània. D'esta manera, l'obra entra en diàleg amb la noció freudiana de *Das Unheimliche*: allò familiar que es torna inquietant. Precisament allò que la cultura de la transparència tracta de suprimir: l'ambivalència, la vulnerabilitat, l'obscur.

L'interés pel patetisme, la fragilitat i la fatalitat no respon a un sentimentalisme, sinó a la constatació que la nostra època reprimeix la vulnerabilitat sota un discurs d'optimisme permanent. La pintura es convertix així en una forma de resistència simbòlica davant un sistema que exigix productivitat i benestar constant. Des d'una serenitat resignada però combativa, intenta donar forma a tot allò que el relat triomfalista del present exclou: el dubte, la imperfecció, el desemparament i el conflicte.

En este sentit, *Els Encegats* no aspira a il·lustrar una problemàtica social ni a oferir solucions morals o didàctiques. El seu objectiu és crear un espai de confrontació entre l'espectador i allò que preferiria no veure. Este gest no és moralitzador, sinó profundament humà: mirar encara que faça mal. La pintura es convertix en un acte polític en el sentit més ampli: una interrupció de l'anestèsia perceptiva contemporània, una irrupció de veritat que no es deixa domesticar.

Malgrat els discursos que han anunciat la fi de la pintura -i especialment de la figuració- en l'era digital, el panorama artístic mostra un ressorgiment clar. No es tracta d'un retorn al realisme acadèmic ni d'una nostàlgia del passat, sinó d'una nova figuració híbrida que incorpora distorsions expressionistes, tensions conceptuals i sensibilitats contemporànies. Artistes com Kerry James Marshall, Lynette Yiadom-Boakye o Henry Taylor han reintroduït la figura humana com a espai de disputa simbòlica, capaç de revisar narratives, identitats i relacions de poder.

La imatge pintada oferix alguna cosa que la imatge digital -infinitament reproduïble i desproveïda de cos- no pot: materialitat, presència i memòria. En un món on les imatges fluïxen sense fricció, la figura humana pintada recupera densitat emocional. El rostre i el cos es convertixen en portadors d'històries i tensions que no poden ser reduïdes a un algoritme. La figuració reprén el seu potencial narratiu i crític com a via directa d'explorar la condició humana.

El retorn de la figuració respon també a un desig de recuperar la materialitat enfront de la immaterialitat digital. Les imatges generades per intel·ligència artificial -perfectes, ràpides i sense història- contrasten amb la lentitud de la pintura, que conserva la petjada del gest, l'error i el temps. Cada pinzellada conté una decisió, un dubte, un impuls. La pintura recorda que l'art és també cos, treball i memòria.

En este sentit, la pintura reafirma la importància de l'autoria en un moment en què els processos automatitzats poden generar imatges infinites. La perfecció de la IA, precisament per la seua falta de límits, produïx imatges sense pes emocional. La pintura, amb la seua lentitud i els seus límits, oferix la resistència de l'escàs i del singular.

La sèrie *Els Encegats* participa d'este ressorgiment figuratiu des d'un angle particular. Les seues figures no busquen representar fidelment el cos, sinó intensificar-ne el sentit simbòlic. Els caps desproporcionats, els ulls buits i les postures rígides situen els personatges en un territori ambigu, entre l'humà i el caricaturesc. Esta deformació busca provocar un desajustament perceptiu, una interrupció. Les figures semblen mirar sense veure, però esta absència de mirada genera una paradoxa: són elles les que observen l'espectador.

La inversió de rols és un dels nuclis conceptuals de la sèrie. L'espectador creu mirar, però descobreix que és mirat. S'establix una tensió que desestabilitza la relació tradicional entre obra i públic. L'espectador es veu enfrontat no sols a la figura, sinó a la seua pròpia manera de mirar.

La ceguesa simbòlica d'estes figures respon a l'excés d'estímuls, a la impossibilitat de sostindre la negativitat i al desig d'evitar l'incomoditat. En un món que exigix visibilitat contínua, la ceguesa es convertix en una estratègia de defensa i també en una forma de complicitat. *Els Encegats* encarnen esta actitud contemporània: veure sense interpretar, observar sense implicar-se. La seua presència recorda que la verdadera ceguesa no és la falta de visió, sinó la renúncia a la profunditat.

L'obra dialoga amb la crítica cultural de Han: mentre la societat de la transparència aspira a eliminar tota opacitat i a reduir la percepció a un consum ràpid, estes figures reintrodueixen densitat, interrupció i negativitat. La seua opacitat és un acte de resistència.

En este context, pintar és un gest polític i existencial. Pintar figuratiu, pintar expressionista, pintar lent és insistir en una forma d'experiència que el present tracta d'esborrar. És defendre la fragilitat enfront de l'èxit, l'opacitat enfront de la transparència, el dubte enfront de la certesa. La meua pràctica es constrüix des del dubte i la imperfecció, conscients que contenen una gramàtica pròpia, aliena a la lògica de l'eficiència.

10

Pintar permet insistir en l'acte de mirar encara que este produísca dolor o desconcert. Esta insistència és una forma de resistència a la superficialitat de l'atenció contemporània.

Els Encegats se situa en l'encreuament entre saturació visual i ceguesa electiva, entre digitalització i materialitat, entre positivitat imposada i negativitat reprimida. És una reflexió sobre la condició visual actual i una defensa de la pintura figurativa com a llenguatge crític i profundament humà.

El sentit últim de l'obra és crear un espai on mirar torne a ser un acte de responsabilitat, profunditat i risc. Un espai on la pintura pugua encara qüestionar, ferir i revelar allò que preferim no veure. Un espai on l'espectador es confronte amb la mirada dels altres i amb la seua pròpia manera de mirar.

XAVI COLOMER
Bétera, 2025

“ADMIRATION” 2025 (Acrílic sobre llenç, 140x140cm)

ÀNGELUS DESCONSTRUÏT 2025 (Acrílic sobre llenç. 140x140cm)

PARALITZATS 2025 (Acrílic sobre llenç. 140x210cm)

AURORA 2025 (Acrílic sobre llenç. 70x140cm)

DONA ENFURISMADA 2025 (Acrílic sobre llenç, 150x200cm)

EL GUARDIÀ DEL XIQUET QUE MAI DORMIA 2025 (Acrílic sobre llenç. 114x146cm)

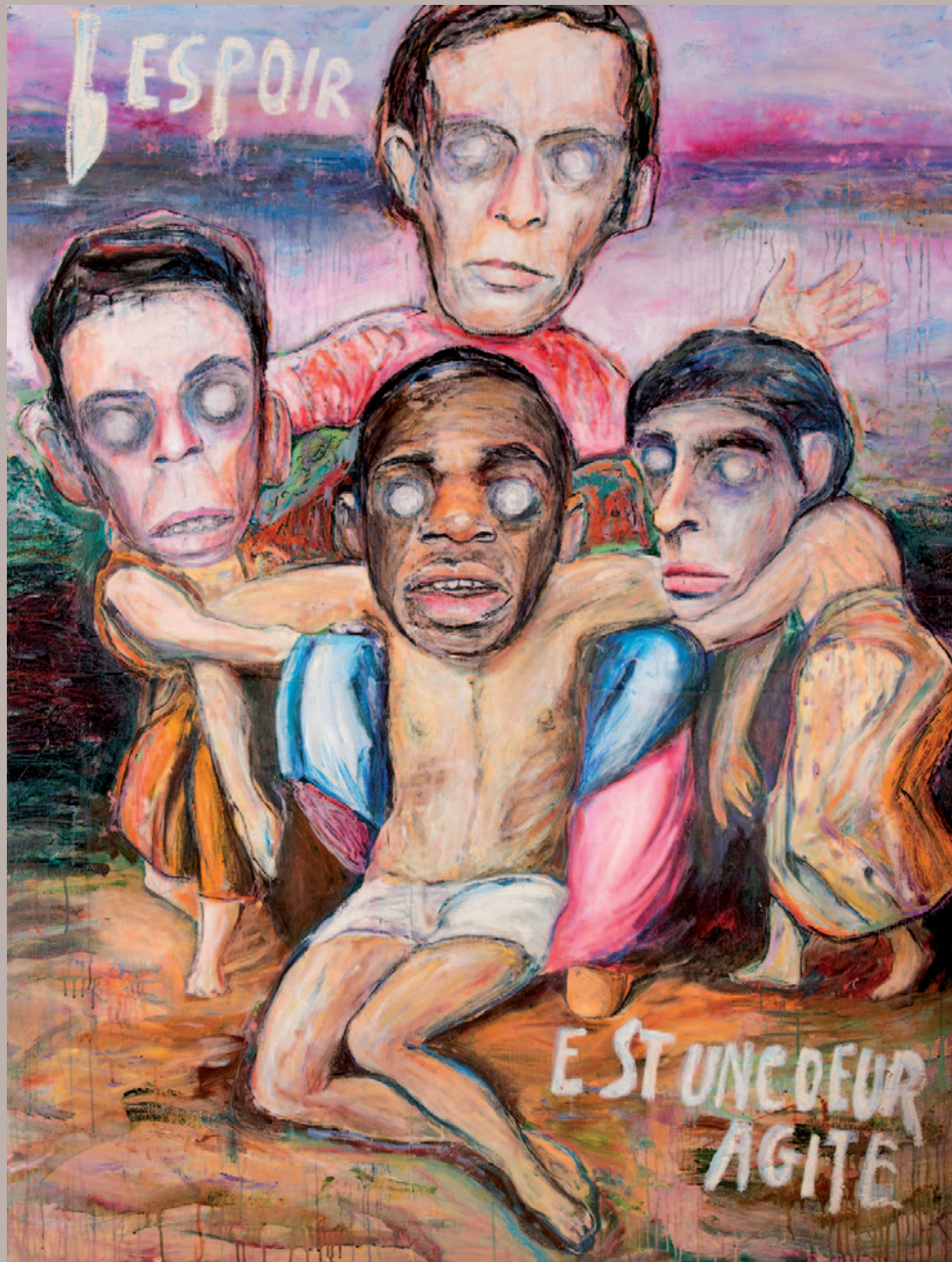
EL JARDINER 2025 (Acrílic sobre llenç. 70x140cm)

INVENTARI DE FRAGILITATS 2025 (Acrílic sobre llenç. 150x200cm)

L'EMERGÈNCIA D'UNA LLÀGRIMA 2025 (Acrílic sobre llenç. 70x140cm)

L'ESPERANÇA ÉS UN COR AGITAT 2025 (Acrílic sobre llenç, 150x200cm)

“LE VAILLEUR DU NÉANT SUR UN FAUTEUIL ORANGE” 2025 (Acrílic sobre llenç. 150x200cm)

MATERNITAT 2025 (Acrílic sobre llenç, 70x140cm)

ON LA MIRADA NO ARRIBA 2025 (Acrílic sobre llenç. 150x200cm)

PAISATGE JAPONÉS 2025 (Acrílic sobre llenç, 70x140cm)

“PAJARRITOS” 2025 (Acrílic sobre llenç. 114x146cm)

QUÈ FAREM DEL DIA 2025 (Acrílic sobre llenç. 70x140cm)

SENSE PERDRE LA MESURA 2025 (Acrílic sobre llenç. 70x140cm)

XAVIER COLOMER RAMOS

Paris 1967

Llicenciat en Belles Arts en la Universitat Politècnica de València en 1990. Doctorat en esta mateixa universitat en 2011. Entre 1990 i 1991, estudia en la École des Beaux-Arts a París. Actualment dirigeix l'Escola de Ceràmica de Manises on també exercix com a professor de dibuix i color.

PREMIS

- Ajuda per a la producció d'exposicions Càtedra d'art Contemporani Antoni Miró. Universitat d'Alacant. 2025.
- III Concurs "Trobades d'Art Contemporani" (EAC) Institut de Cultura Juan Gil-Albert. Alacant. 2000.
- 1r Premi. XV Concurs de Ceràmica. Premie Ceràmica Actual. Col·legi Oficial d'Agents Comercials de Castelló. 2012.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

- Exposició Càtedra d'art Contemporani Antoni Miró. Universitat d'Alacant 2025.
Lloc: Sala de la Llotja d'Alcoi
Data de celebració: Des de febrer fins a març del 2026
- Títol: "11 mirades: 11 artistes plàstics"
Lloc: Sala de expocicions Casa Comte de Zanoquera. Alboraiia (València)
Data de celebració: Des d'1 d'abril fins a 30 de maig de 2003
- Títol: "XIV Biennial de Pintura Vila de Paterna"
Lloc: Sala de expocicions Casa de Cultura de Paterna
Data de celebració: Des de 18 de desembre fins a 15 de gener de 1993
- Títol: VII Biennial de Pintura Mislata
Lloc: Casa de Cultura de Mislata
Data de celebració: Des de 15 de gener fins a 28 de gener de 1998

· Títol: “Ciutat Assetjada”

Lloc: L'Àulari Sud del Campus dels Terongers. Universitat de València.

Data de celebració: Des de 2 de maig fins a 1 de juliol de 1999

· Títol: III Concurs “Trobades d'Art Contemporani” (EAC)

Autors (per orde de firma): Exposició col·lectiva (4)

Lloc: Institut de Cultura Juan Gil Albert. Diputació d'Alacant

· Títol: Premis de Creació Artística Galeria Edgar Neville

Autors (per orde de firma): Exposició col·lectiva (3)

Lloc: Galeria Edgar Neville. Ajuntament d'Alfafar

Data de celebració: 5/12/2001

· Títol: Finalista. XI Premi Nacional de Ceràmica Ciutat de Castelló 2012

Lloc: Associació de Tècnics Ceràmics de Castelló

Data de celebració: 30/04/2013

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

· Títol: Horitzons Atipats

Lloc: Palacio de Congressos d'Alacant

28 Data de celebració: Des del 12 de maig fins a 3 de juny de 2005

· Títol: Javier Colomer. Pintures

Lloc: Galeria l'Esfera Blava (València)

Data de celebració: Des del 9 d'abril fins a 30 d'abril de 2003

· Títol: “Llocs de l'Art 1”

Lloc: Casa de Cultura d'Alfes del Pi (Alacant)

Data de celebració: Des del 2 d'abril fins a 10 de maig de 1994

· Títol: “La sopa babau”. Projecte de mail-art ceràmic

Lloc: 4 th Thematic Intensive School on Conversation Science- Ceramic Materials. Universitat Jaume I, Castelló i Escola de Ceràmica de l'Alcora

Data de celebració: del 21 al 26 de març de 2013

· Títol: 1r Premi. XV Concurs de Ceràmica. Premie Ceràmica Actual

Lloc: Col·legi Oficial d'Agents Comercials de Castelló

Data de celebració: 8/06/2012

LA LLAR, EL NOSTRE PUNT DE PARTIDA

*La llar és el nostre punt de partida. Quan creixem
El món es torna més estrany, més complexa la pauta
Del mort i el viu. No ja el moment intens
I aïllat, sense abans ni després,
Sinó una vida sencera cremant en cada instant.*

T. S. ELIOT
“East Coker”, Four Quartets

E L P I N T O R C E C

*“Un home es proposa la tasca de dibuixar el món. Al llarg dels anys pobla un espai amb imatges...
Poc abans de morir, descobreix que eixe pacient laberint de línies traça la imatge de la seua cara”*
Jorge Luis Borges

“El món és al meu cap. El meu cos està en el món”
Paul Auster

“Si es tanca un ull es veu la mitat del món. Si es tanquen els dos, es veu el món sencer”
José María Cumbreño

El sentit de l'enunciat que propose és el resultat de transitar per anteriors intervencions espacials. Un camí esguitat de poesia visual, dibuixos, pintures i objectes que dialoguen entre l'ambigüitat i la concreció. Que s'expandeixen a través de l'espai expositiu fins a penetrar en la mirada de l'espectador, qui completa la instal·lació.

El que observem en les obres que ací s'exposen és un fragment, una arqueologia d'un tot que, situat en cada projecte, suma amb els següents fins a arribar a la meua identificació amb la idea de pintor cec. Soc un autor que, des de fa algun temps, alça la pell del visible per a transitar el fosc espai del seu interior i comparteix casa amb el pensament.

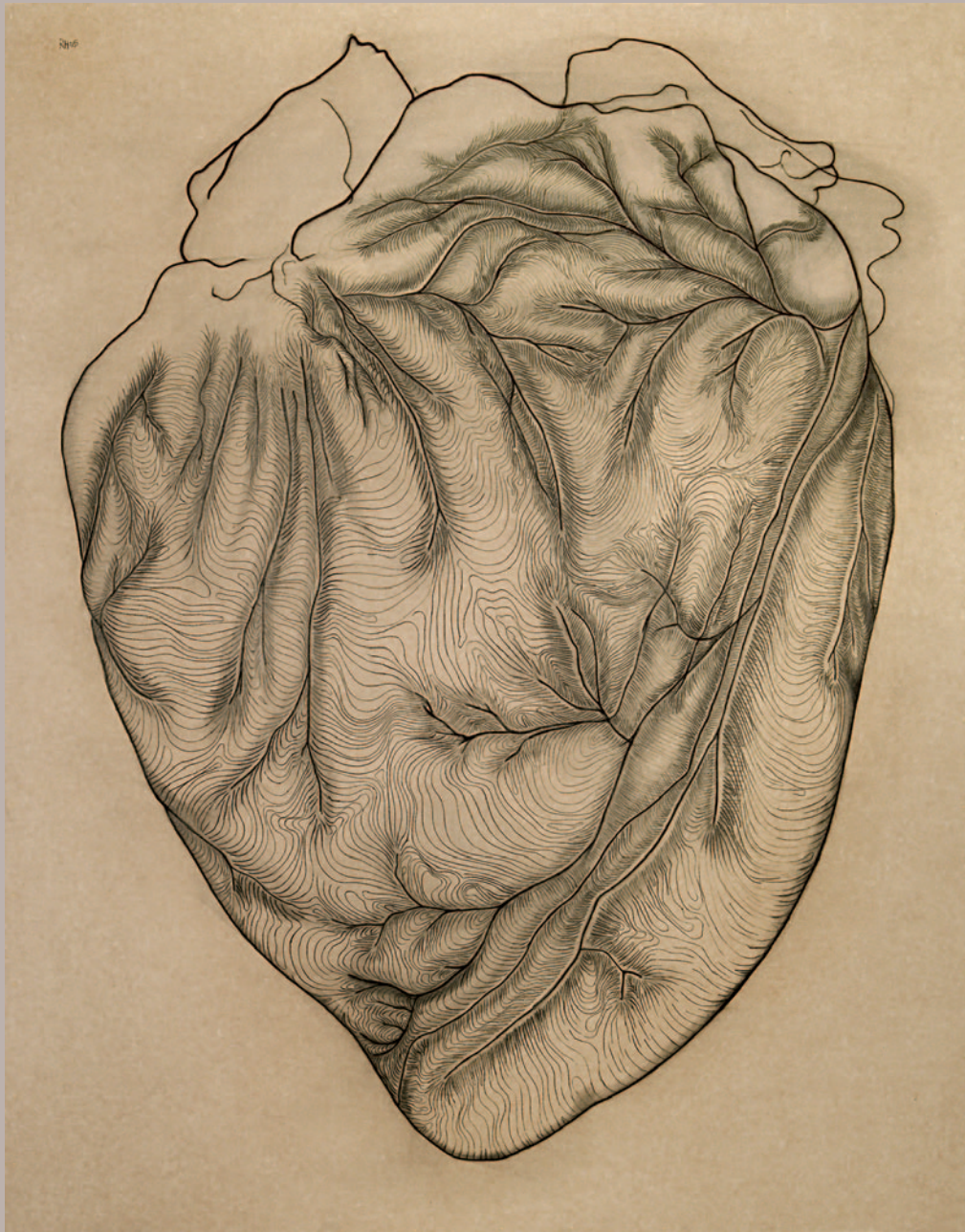
Els parle d'una ceguesa que m'obliga a bussejar en l'inconscient, a conuiu amb l'estranyesa del propi, a investigar la paraula fossilitzada (el Braille), a transitar les perspectives impossibles en el pla del quadre, a crear nous i inesperats oxímoron que ens observen, a entendre *“la llar com el nostre punt de partida”*.

No s'ha d'oblidar, en esta ceguesa, una part mental que reflexiona davant les successives transformacions socials, davant els possibles encerts i equívocs formulats en una modernitat líquida des de la qual ens projectem cap a un canvi de paradigma tecnològic capitanejat per algorismes. D'altra banda, convivint amb els somnis de grandesa d'una intel·ligència artificial, entropessem amb el canvi climàtic, la guerra, i una successió de despropòsits humans que no deixen de créixer i cada vegada són més ardues i insuportables.

Un treball, el del PINTOR CEC, que mostra les seues incapacitats i assoliments, les seues obsessions i pors, la seua voluntària desmemoria i el desassossec que trobem davant el que observem. Cecs i orfes, busquem les indelebles petjades que van deixar en el camí els nostres pares (biològics, artístics i intel·lectuals), per a configurar un indispensable mapa de seguretats i sotsobres des del qual continuar avançant. Perquè el futur també es gesta a través d'un retorn a l'origen, furgant en el que som: BELLESA i VERITAT. I així, mitigar a través de la BELLESA el dolor de viure, apropant-se a la VERITAT des de les llums i les ombres que en els seus girs provoca la nostra biografia. Solament al final, descobrirem la certesa que cap de les dos aconseguirà tranquil·litzar-nos.

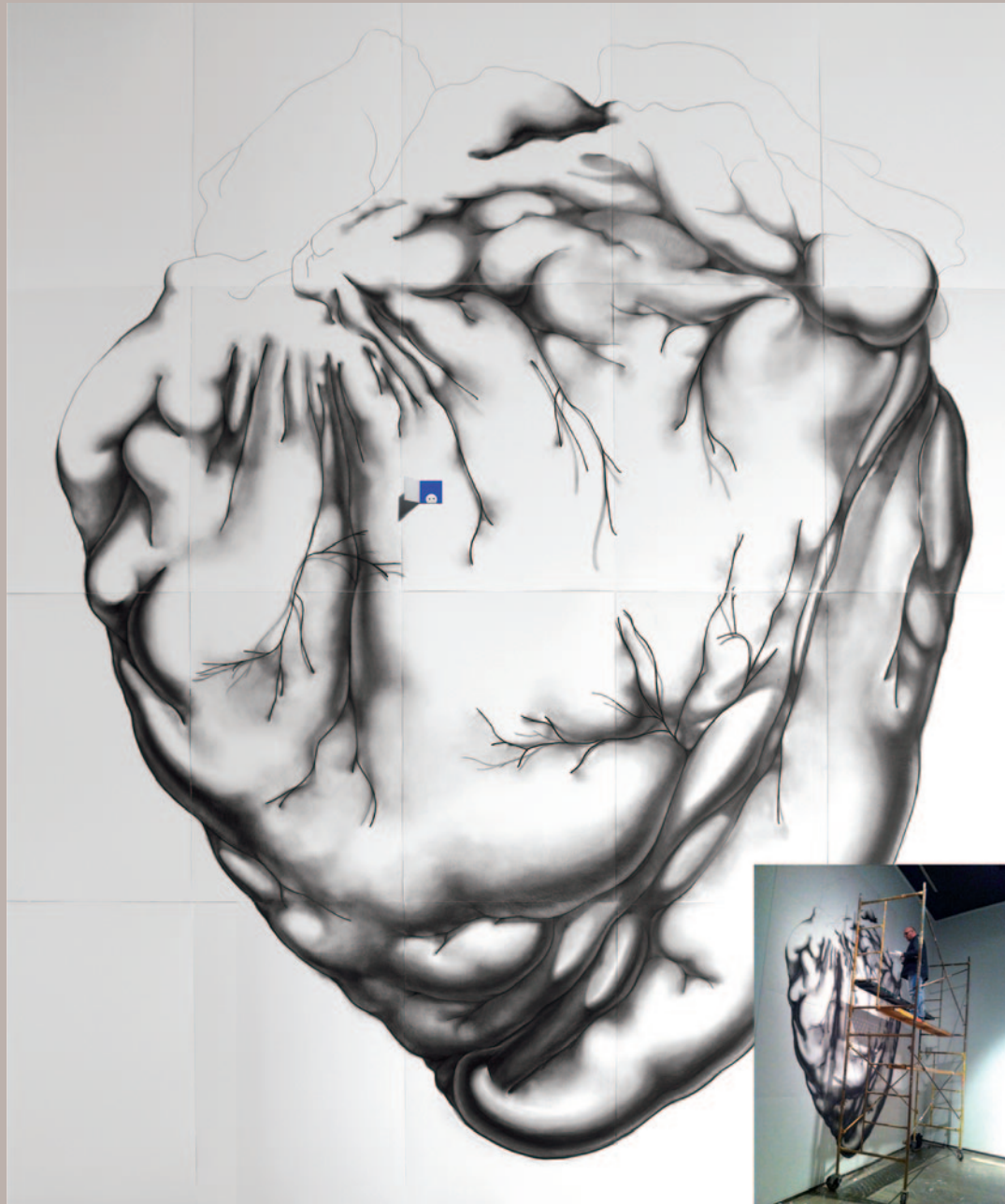
SENSE TÍTOL 2006 (Tècnica mixta sobre DM. 190x150cm)

SENSE TÍTOL 2006 (*Tècnica mixta sobre DM. 190x150cm*)

SENSE TÍTOL 2006 (*Tècnica mixta sobre DM. 190x150cm*)

AMB-RAÓ ENS MIRA 2009 (*Tècnica mixta sobre cartó. 480x400cm*)

APROXIMACIÓ AL MEU PARE. Obra completa 2010-2020 (Tècnica mixta sobre tela al costat de marc de fusta i ceràmica. 145x360cm)

APROXIMACIÓ AL MEU PARE. *Fragment*

APROXIMACIÓ AL MEU PARE. *Fragment*

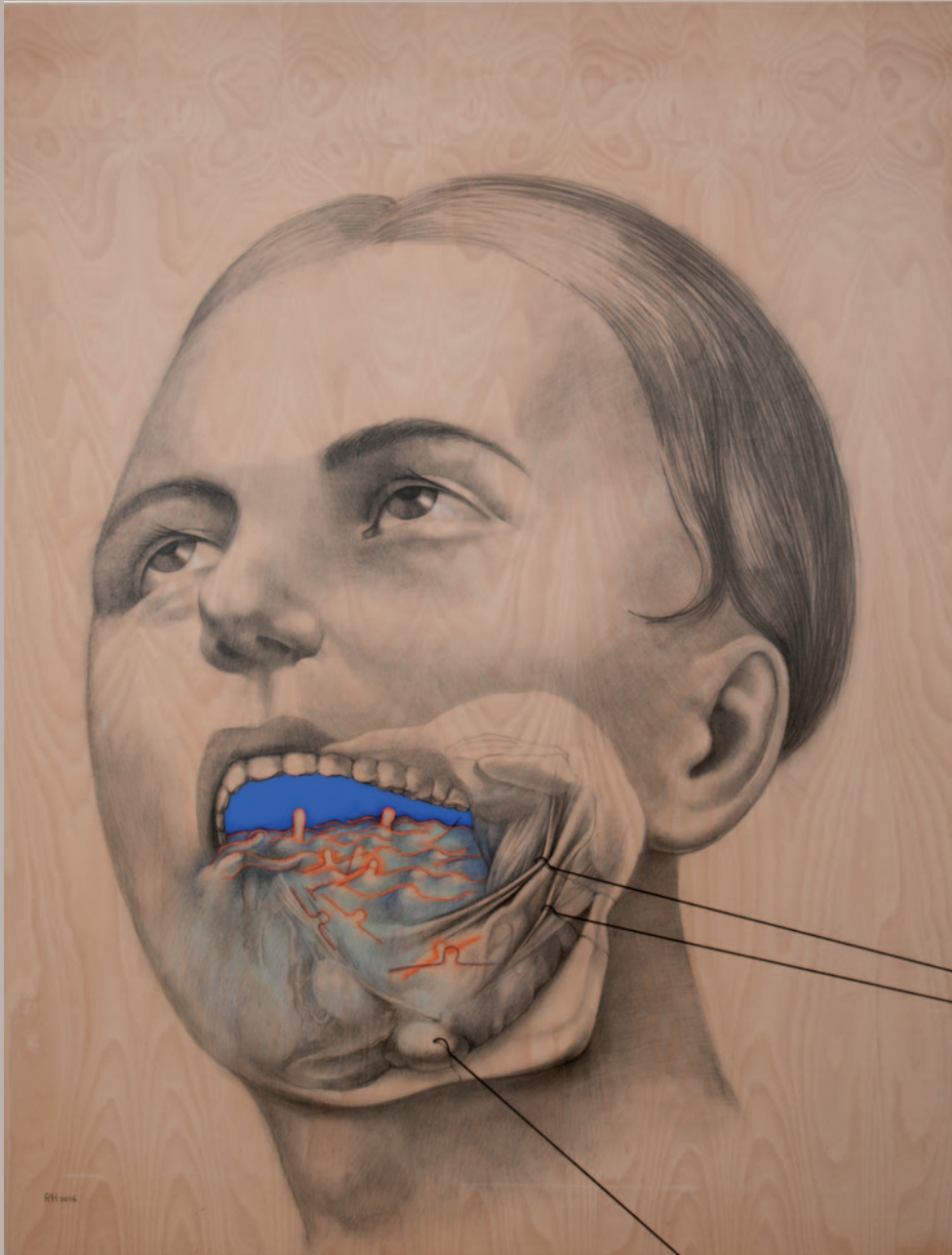
APROXIMACIÓ AL MEU PARE. *Fragment*

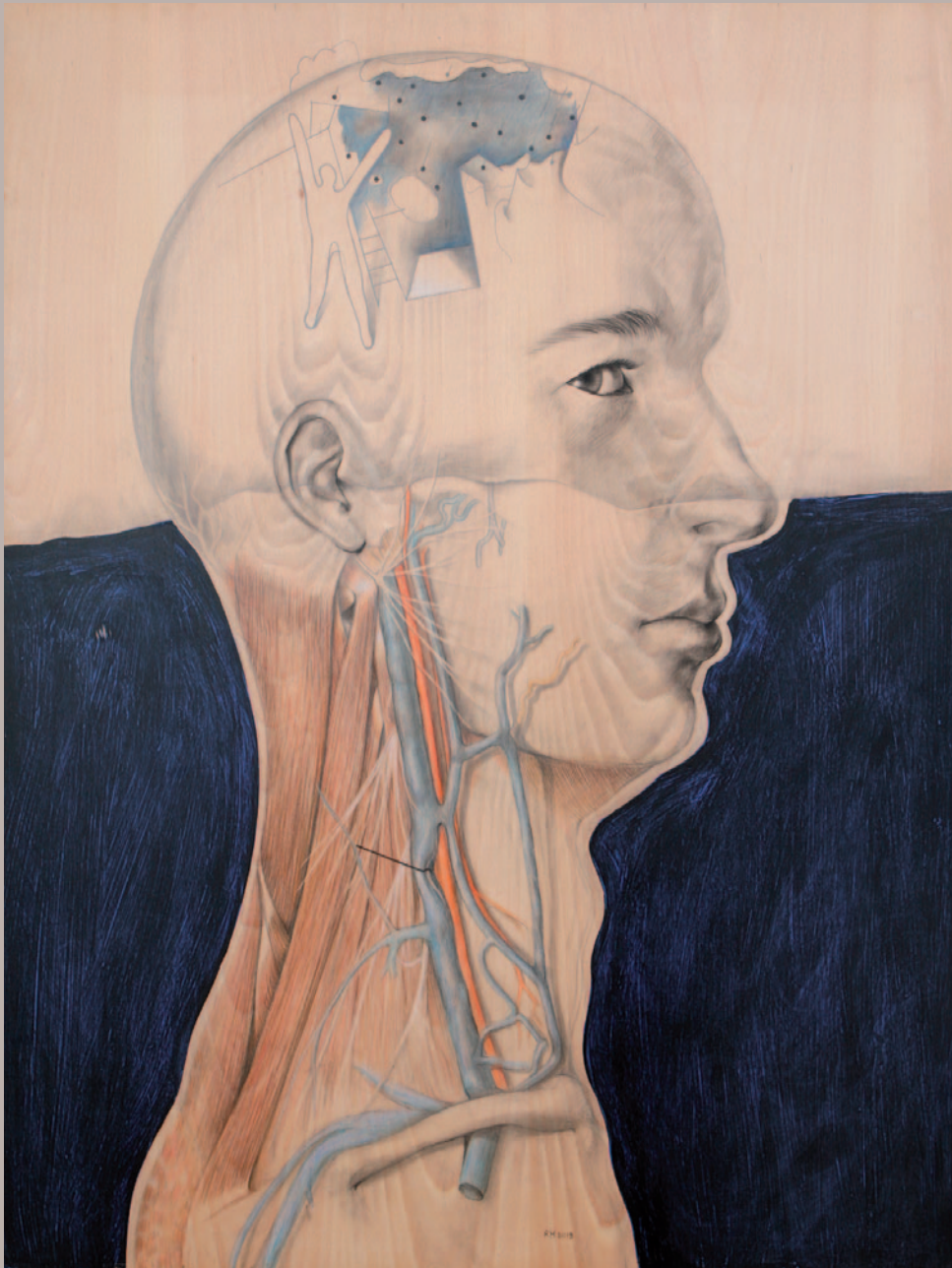
APROXIMACIÓ AL MEU PARE. *Fragment*

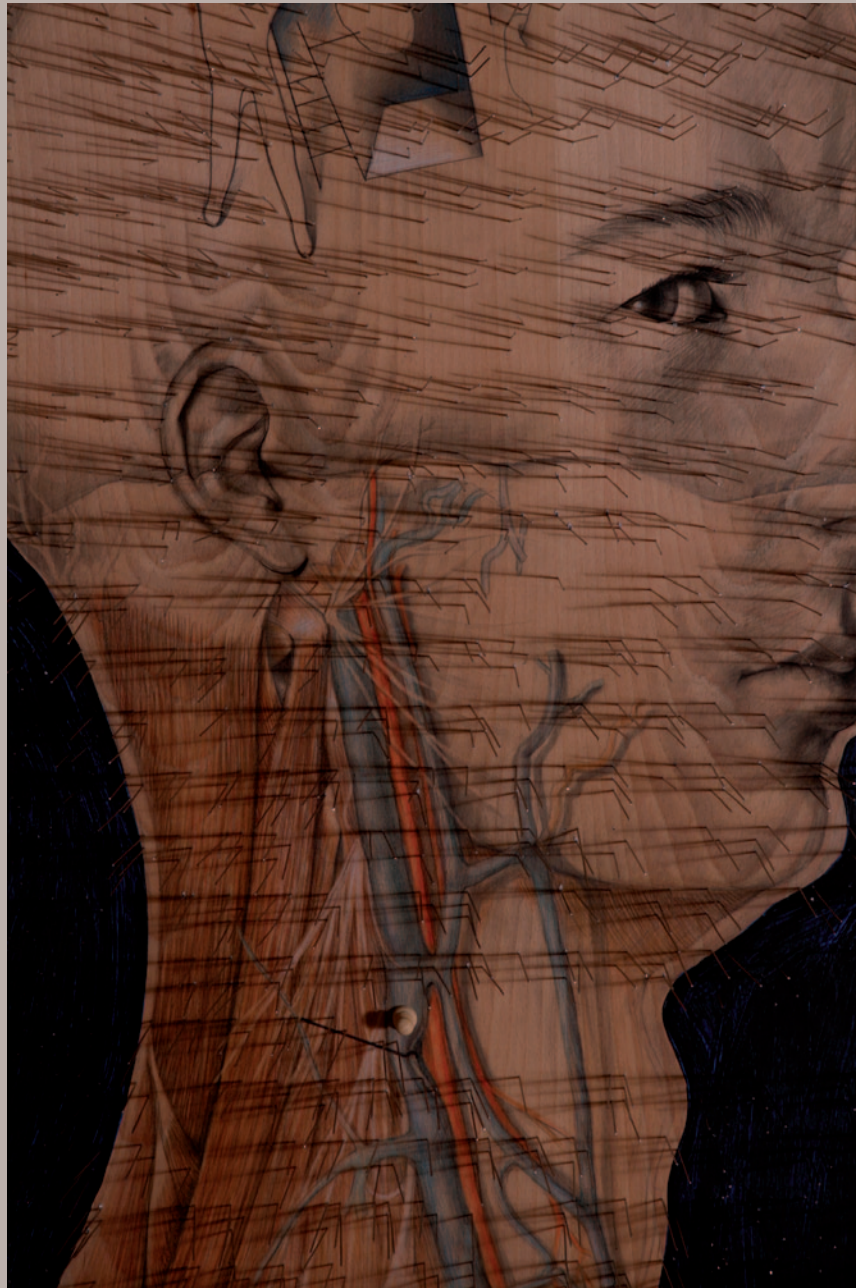
RETRAT ABSENT: LA MEUA MARE (*Fusta pintada. 63x51cm*)

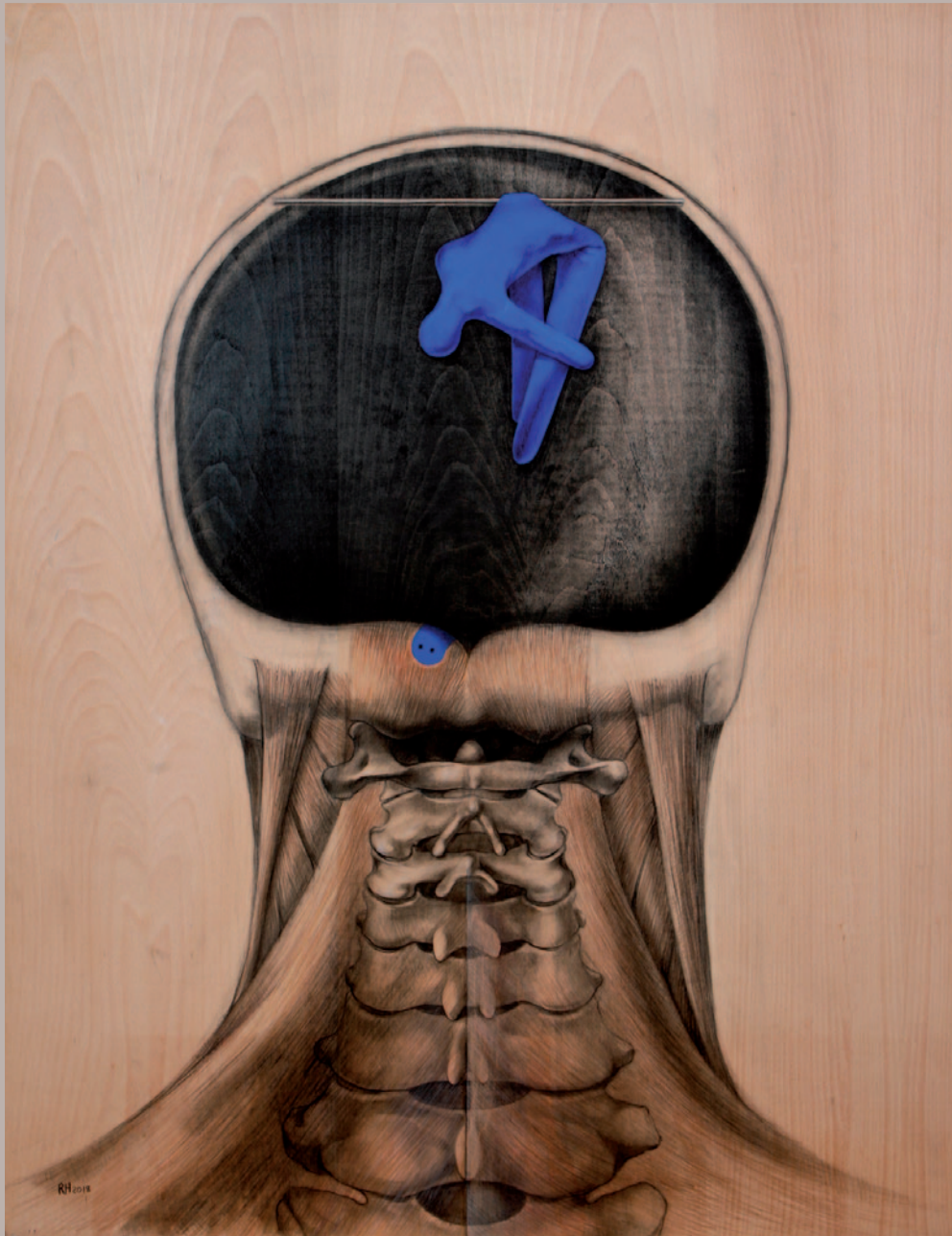
ESTRANYESA DEL PROPI I 2016 (*Tècnica mixta sobre contraxapat. 120x92cm. 2016*)

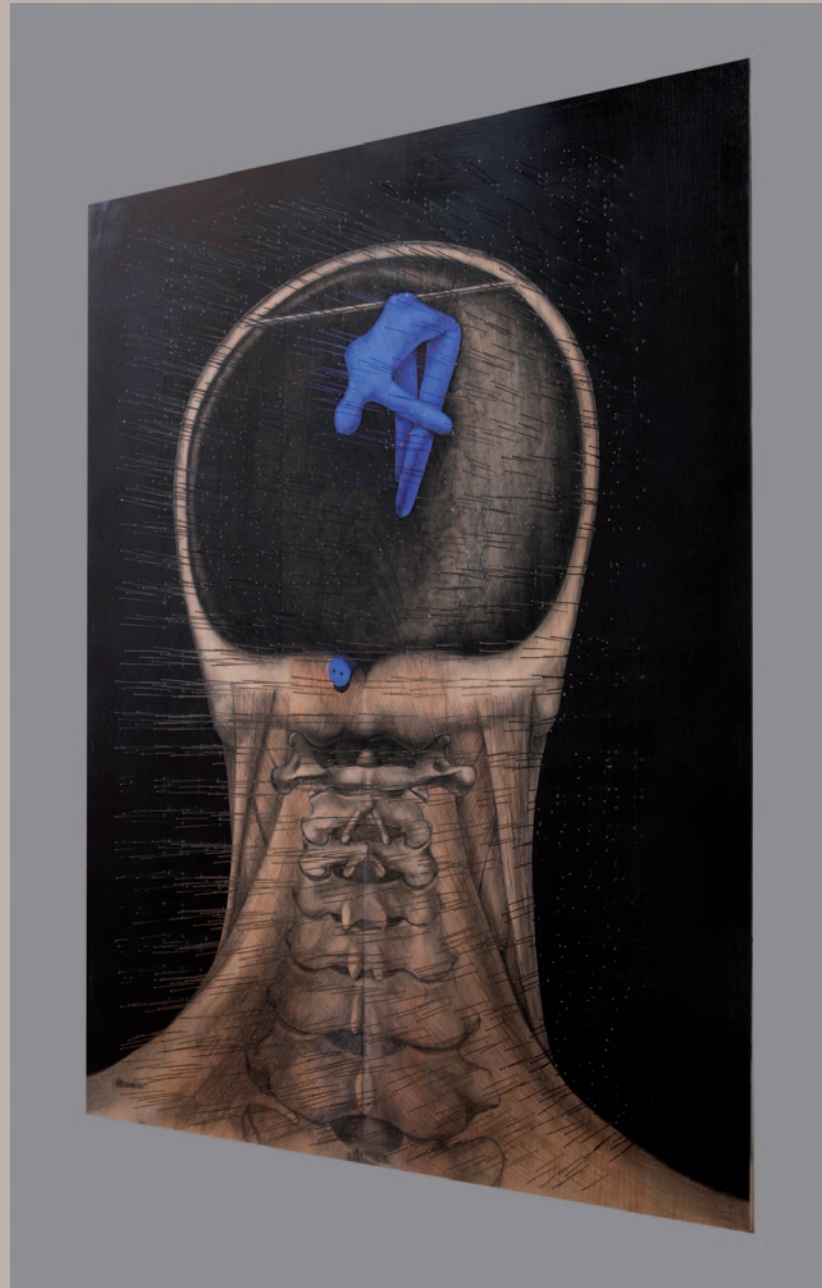
ESTRANYESA DEL PROPI II 2018 (*Tècnica mixta sobre contraxapat. 120x92cm*)

ESTRANYESA DEL PROPI II: LA POR 2018-25 (*Fragment. Tècnica mixta sobre contraxapat i agulles d'acer inoxidable en caixa de metacrilat*)

ESTRANYESA DEL PROPI III 2018 (*Tècnica mixta sobre contraxapat. 120x92cm*)

ESTRANYESA DEL PROPI III: LA TRAÏCIÓ 2018-25 (*Fragment. Tècnica mixta sobre contraxapat i agulles d'acer inoxidable en caixa de metacrilat*)

ESTRANYESA DEL PROPI IIII 2018 (*Tècnica mixta sobre contraxapat. 120x92cm*)

RAFAEL HERNÁNDEZ GARCIA

Aubervilliers (París) 1962

Llicenciat en Belles Arts per la Universitat Politècnica de València.

Màster en Producció Artística. UPV
Resideix al Camp de Mirra (l'Alcoià)

INTERVENCIÓ PLÀSTICA EN L'ESPAI

- Rafael Hernández (investigador privat)
<https://www.youtube.com/watch?v=fllwtktrs8w>
- Vimeo.com/11712897
- FIC- Vídeo-maping "El pintor cec"
- <https://www.youtube.com/watch?v=a5kzkeqmfk>

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 2024 - Espai d'art Joan Castejón a Dénia
Club Diari d'Eivissa
- 2023 - Sala Magazines a Dénia
- 2022 - Casa de Cultura 'Kakv' a Villena (Alacant)
- 2013 - Casa Bardín (Institut de cultura Juan Gil Albert)
Alacant 2010
- Casa de cultura, Villena (Alacant)
- 2009 - Galería del Palau, València
Centre Municipal d'Exposicions d'Elx
Palau Altea, Altea (Alacant)
Centre Cultural de la Vila, Ibi (Alacant).
Sala d'exposicions. Port de Sagunt (Alacant).
Casa de la Cultura, El Campello (Alacant)
- 2008 - Centre d'Art l'Estació, Dénia (Alacant)
Casa de la Cultura. Ontinyent (València)
- 2007 - Galería "La Decoradora", Alacant
Club Diari d'Informació, d'Alacant
Casa de Cultura, Villena (Alacant)
- 2006 - Galeria Marita, Segòvia (Madrid)
Sala Experimental El Túnel, Villena (Alacant)
- 2004 - Galería del Palau, València

Fotografia de Javier Soro

- 2001 - Galería del Palau, València
2001 - Galería Armaga, León
- 1999 - Casa de Cultura S/T o..., Villena (Alacant)
Ermita de Sant Antón «Blanc i Negre», Villena (Alacant)
Galería l'Escala, Conca
Galería Del Palau, València
- 1998 - Sala d'exposicions de la CAM, Elx (Alacant).
Galeria 3D, Alacant
- 1997 - Galería del Palau, València
- 1996 - Sala Experimental El Túnel. Obra Gràfica.
Villena (Alacant)
- 1995 - Club Diari Llevant, València
- 1994 - Sala Municipal d'Exposicions, Alacant
- 1992 - Galería del Palau, València
- 1991 - Casa de Cultura de Villena (Alacant)

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

2012 - A Contrallum. Centre del Carme (València) i en la Llotja d'Alacant
Per a Pablo Lau. Casa de Cultura (Villena)

2009 - Art-Karlsruhe, Fira Internacional d'Art Modern. Karlsruhe (Alemanya). Representat per la Galeria del Palau (València)

2008-2007 - Art-Madrid. Saló d'Art Modern i Contemporani. Pavelló de Cristall de la Casa de Camp (Madrid)

2007 - Representat per les Galeries Marita, Segòvia (Madrid) i Del Palau (València)

2006 - Art-Madrid. Saló d'Art Modern i Contemporani. Pavelló de Cristall de la Casa de Camp (Madrid). Representat per Galeria El Palau (València). Obra gràfica original. Amb Equip Crònica, Adami, Manolo Valdés, Antonio Saura, Luís Gordillo, Rosa Torres, Eduardo Arroyo, Francisca Revert i Vicente Ortí. Galería del Palau (València)

2005 - IV Edició “d'Art” Contemporani, Fira de Galeries Espanyoles, Palacio de Congressos i Exposicions. Cent Artistes Solidaris. Col·legi d'Arquitectes. Alacant i Centre Municipal d'Elx

2002 - Artistes Plàstics Solidaris. Sala de la CAM Alacant. “Pel seu futur”. CAM Alacant

1998 - «Art, Foc», Bancaixa, Alacant. Fira INTER-ART, Galeria El Palau (València)
Convocatòria d'Arts Plàstiques, Diputació Provincial d'Alacant

1996 - XIII Premi de Pintura i Escultura Bancaixa, València

VII Biennal d'Art Ciutat d'Oviedo, pintura contemporània (Oviedo)

VI Biennal de Pintura, Mislata (València)

1995 - III Biennal Internacional de gravat Josep de Ribera, Xàtiva (València)

XX Certamen de Pintura «Vila de Pego» (primer premi), Alacant

MUSEUS I COL·LECCIONS

Biblioteca Nacional (Madrid)

Museu d'Art Contemporani de Vilafamés (Castelló)

Museu d'Art Contemporani d'Elx (Alacant)

Museu d'Art Contemporani de Pego (Alacant)

Col·lecció de la Universitat Politècnica (València)

Fundació Antonio Pérez (Conca)

Fundació Cultural CAM (Alacant)

Club Diari Llevant, IVAJ (València)

Club Informació (Alacant)

Blinker Espanya (Alacant). Museu Miguel Hernández (Oriola). Ajuntament d'Onil (Alacant). Ajuntament de Villena (Alacant). Ajuntament d'Elda (Alacant). Ajuntament d'Albaida (València). Ajuntament d'Altea (Alacant). Ajuntament de Benissa (Alacant).

1. La matèria com a territori de coneixement

Som el nostre cos, però també som altres cossos. Milers de milions de microorganismes imprescindibles per a la vida viuen amb i dins de nosaltres: constitueixen quasi la meitat del nostre pes corporal i influeixen en la nostra salut física i mental, les nostres emocions i la nostra percepció del món. Ens fan ser qui som i, en rosar, besar o respirar a prop d'altres éssers, es transfereixen d'un cos a un altre. Ens travessen, ens transformen i ens connecten. En aquest intercanvi, habitem en altres, i ells, al seu torn, ens habiten.

Treballo des de la convicció que la matèria no és passiva, sinó portadora d'informació, memòria i consciència. Cada ésser, cada superfície, conserva rastres d'altres organismes. Des dels meus primers projectes vaig comprendre que el cos humà no acaba en la pell: es prolonga en l'aire, en l'aigua, en els objectes, en els éssers invisibles que l'habituen. En eixa continuïtat es situa la meua pràctica.

El meu treball es desenvolupa entre l'art, la ciència i la filosofia, no com a territoris separats, sinó com a formes complementàries de coneixement. Al laboratori trobe una manera de pensar a través de l'observació, la repetició i l'espera. A l'estudi, eixos processos es transformen en matèria visual. Els resultats no són il·lustracions d'una teoria, sinó materialitzacions d'un pensament: com s'organitza allò viu, com es mescla, com es transforma.

Al llarg dels anys he col·laborat amb científics de diferents disciplines -microbiologia, bioquímica, fisiologia- per comprendre les dinàmiques invisibles que configuren la vida. M'interessa traslladar aquestes dinàmiques al camp artístic, no per convertir la ciència en imatge, sinó per explorar el que ocorre quan el coneixement empíric es creua amb la intuïció i la percepció sensorial. L'art em permet habitar aquest lloc intermediari on les coses deixen d'estar classificades i tornen a ser experiència.

Tots els cossos que som és el resultat d'aquest recorregut: un projecte que investiga la relació entre cossos humans i no humans, i com el contacte deixa empremtes materials i simbòliques. És una reflexió sobre la interdependència, sobre la manera en què la identitat es construeix a partir d'una negociació contínua amb allò que ens envolta.

50

2. Una pràctica entre l'art i la biologia

La meua investigació va començar a partir d'una experiència de dol. Aquella vivència em va obligar a mirar el cos des d'un altre lloc: no com una frontera que separa, sinó com una membrana que connecta. Vaig voler entendre què roman quan la matèria es transforma, i en aquest procés va aparèixer la biologia com un llenguatge capaç de parlar del canvi sense dramatisme.

Vaig començar a treballar amb microorganismes perquè en ells vaig reconèixer una forma de comunitat radical. Un cultiu microbià no té jerarquia ni centre; funciona per cooperació. Cada colònia viu en relació amb les altres i amb l'entorn que la sosté. Aquesta estructura simbiòtica em va oferir una manera de pensar l'existència i també de construir obra.

En la meua metodologia recol·lecte mostres biològiques derivades de gestos i contextos concrets i les faig créixer en un medi de cultiu disposat en una placa de Petri. Prenc empremtes microbianes de diferents grups de persones abans i després de tindre contactes quotidians, com fer un bes, estrènyer la mà, alletar un nadó o compartir l'aire d'una habitació, per observar com el simple fet de tocar-nos o fins i tot respirar juntes ens transforma. En aquest últim cas, les partícules suspeses en l'aire contenen restes de pell, saliva, pols, pol·len, bacteris i fragments orgànics. Quan dos o més cossos comparteixen aquest aire durant un temps, la seua composició canvia. Allò invisible es mescla, creant una signatura comuna que no pertany a ningú i pertany a tots al mateix temps.

En altres ocasions recol·lecte mostres de l'aire d'un lloc concret, com per exemple un aiguamoll: un ecosistema on coexisteixen aus, insectes, aigua, algues, plantes, bacteris. En aquest aire, cada respiració conté la vida de moltes altres. Allí es condensa la interdependència real del planeta. Capturar aquest aire i deixar que es diposite sobre una placa de Petri és, per a mi, una manera de retratar el paisatge a través de la seua respiració.

També treballo amb l'empremta abans i després del contacte amb diferents elements, com amb la terra. Prenc mostres de la

mà abans i després de tocar el sòl o treballar en un hort. La diferència entre ambdues plaques revela com la pell canvia després de tocar el món, com els microorganismes de l'entorn s'adhereixen a nosaltres i passen a formar part d'allò que som. Cada toc deixa una empremta nova; cada gest modifica el mapa invisible de la nostra identitat.

Aquests experiments -que són també actes de contemplació- es desenvolupen a vegades en col·laboració amb laboratoris universitaris i altres vegades a l'estudi seguint les pautes marcades pels mateixos. Les mostres es cultiven durant dies o setmanes, en condicions controlades, fins que les colònies microbianes emergeixen i dibuixen patrons de creixement únics. Les fotografies en alta resolució, ampliant les seues textures i colors fins que allò microscòpic adquireix escala paisatgística. Cada una d'aquestes imatges revela un món que mostra el resultat d'una trobada: el rastre físic de l'aire compartit, del tacte, del lloc, del temps.

Junt a aquestes imatges, elabore dibuixos i esbossos del procés, on traduïsc els patrons de creixement dels microorganismes a traços manuals. El conjunt de fotografies, plaques de Petri, dibuixos i, més tard, ceràmiques conforma un ecosistema visual. Cada element respon a un mateix principi: que allò viu i allò inert no són categories oposades, sinó estats d'una mateixa matèria en transformació.

3. Pensar des de la interdependència

La meua investigació se sustenta en teories que qüestionen la noció d'individu i proposen una visió cooperativa de la vida. La biòloga i teòrica evolutiva Lynn Margulis i filòsofs com Gilles Deleuze i Félix Guattari sostenen que tot organisme individual és, en realitat, un col·lectiu: un cúmulo de microbis envoltat per una membrana que es veu i actua com un sol individu. Cada subjecte no seria sinó una multiplicitat infinita formada per entitats heterogènies que es transformen o creuen contínuament entre si i amb altres multiplicitats. Si donem per fet que a través del contacte humà es produeix un intercanvi de microorganismes, adoptem la noció d'una comunitat posthumana com una malla entrelaçada d'éssers interdependents, on cossos compostos —com constel·lacions d'organismes— actuen uns sobre altres, desplaçant la centralitat de l'agència individual cap a la trobada entre cossos múltiples. Des d'ací, es perfila una nova noció del cos expandit que qüestionen les nocions hegemòniques d'identitat i autonomia.

D'altra banda, segons la teoria de l'ordre implicat de David Bohm, tota manifestació visible emergeix d'una realitat profunda i no fragmentada, on cada part conté la totalitat en potència. Aquestes idees, juntament amb altres provinents del pensament filosòfic tant occidental -Deleuze, Guattari, Heràclit- com oriental -les ensenyances de Thích Nhất Hạnh i el concepte budista de l'interser-, m'ajuden a situar la pràctica artística en un marc més ampli: el de la consciència relacional.

Quan treballo amb microorganismes, no estic observant un objecte, sinó participant en un procés. La meua acció modifica el resultat tant com les condicions ambientals. Aquesta impossibilitat de separar l'observador de l'observat és, per a mi, una clau fonamental: revela la naturalesa interdependent de tota forma de coneixement.

A l'estudi i al laboratori, les eines que utilitze -plaques, tubs, lupes, matrassos- no són només mitjans tècnics. Funcionen com a dispositius de pensament. La lupa amplia allò mínim i transforma l'escala del perceptible; la placa de Petri delimita un territori però permet que dins d'ell ocorregui allò imprevisible; el vidre transparent estableix una distància que també és una invitació a mirar amb més atenció. Cadascun d'aquests objectes té una dimensió simbòlica: ens recorda que observar és també una forma de tocar.

Tots els cossos que som naix d'aquesta forma de pensament material. Les fotografies amplien les empremtes microbianes fins a convertir-les en paisatges; els dibuixos condensen l'observació en gestos manuals; les peces ceràmiques tradueixen la lògica orgànica a un llenguatge mineral. Tot en el projecte respon a una mateixa idea: que la vida no és una col·lecció d'éssers separats, sinó un teixit continu d'interaccions.

4. Tots els cossos que som: una ecologia de l'intim

El títol del projecte resumix el seu sentit: som tots els cossos que ens componen. Allò que identifiquem com a "jo" és el resultat d'una xarxa d'organismes, relacions i memòries que operen simultàniament. Tots els cossos que som fa visible eixa multiplicitat.

En l'exposició, les fotografies es presenten sobre suports circulars de forex, paper fotogràfic ultracrystal·lí i metacrilat. El seu

format remet tant a la forma cel·lular com a la planetària: allò microscòpic i allò còsmic compartixen la mateixa geometria. Cada imatge procedix d'un cultiu real, d'un contacte físic concret, però es mostra com una abstracció: un territori orgànic que podria pertànyer a qualsevol escala de l'univers. Junt a elles, es disposen plaques de Petri i lupes que permeten al visitant asomar-se a allò mínim. Són fragments de processos reals, restes de laboratori convertides en part de la instal·lació.

Els dibuixos acompanyen el recorregut i funcionen com a ponts entre l'observació científica i la intuïció artística. Dibuxar es convertix en una extensió del mirar: una forma de ralentir l'observació i comprendre visualment els comportaments de la matèria.

Les peces ceràmiques introduïxen una altra temporalitat: la del foc i la transformació. Treballades amb engalbes i esmalts inspirats en estructures biològiques, remetent a la continuïtat entre allò orgànic i allò mineral. Aquests materials reaccionen a la cocción expandint-se, contraent-se i, a vegades, produint un craquelat, cosa que aporta una certa imprevisibilitat del resultat similar a la que es produïx en un creixement microbià.

Totes les rajoles estan pintades de manera que cadascuna té la seua pròpia personalitat i, al mateix temps, oferix múltiples combinacions amb totes les altres, convertint la peça en única i múltiple alhora i remetent, una vegada més, a la idea de fractalitat.

En conjunt, les obres creen un paisatge que no és representacional, sinó experiencial. L'espectador no contempla un objecte, sinó que entra en una xarxa de correspondències visuals i materials.

En la Llotja de Sant Jordi, la instal·lació s'adapta a l'espai com un organisme. Les fotografies, els objectes i els dibuixos s'articulen en diferents nivells, creant una respiració visual. La llum de la sala travessa els materials transparents i genera un joc de reflexos que suggerix circulació i permeabilitat. Tot està pensat perquè la mirada es moga, perquè no hi haja jerarquies, perquè l'espai funcione com una extensió del cos, construint una ecologia de l'intim: una relació directa entre allò biològic i allò afectiu.

5. L'art com a pràctica de consciència

Tots els cossos que som no pretén il·lustrar teories científiques, sinó proposar un mode d'atenció. Observar un cultiu microbià, dibuixar el seu creixement, modelar una estructura ceràmica inspirada en ell, són gestos de contemplació i d'escolta. Cada procés requereix temps, paciència i una disposició a acceptar allò imprevisit.

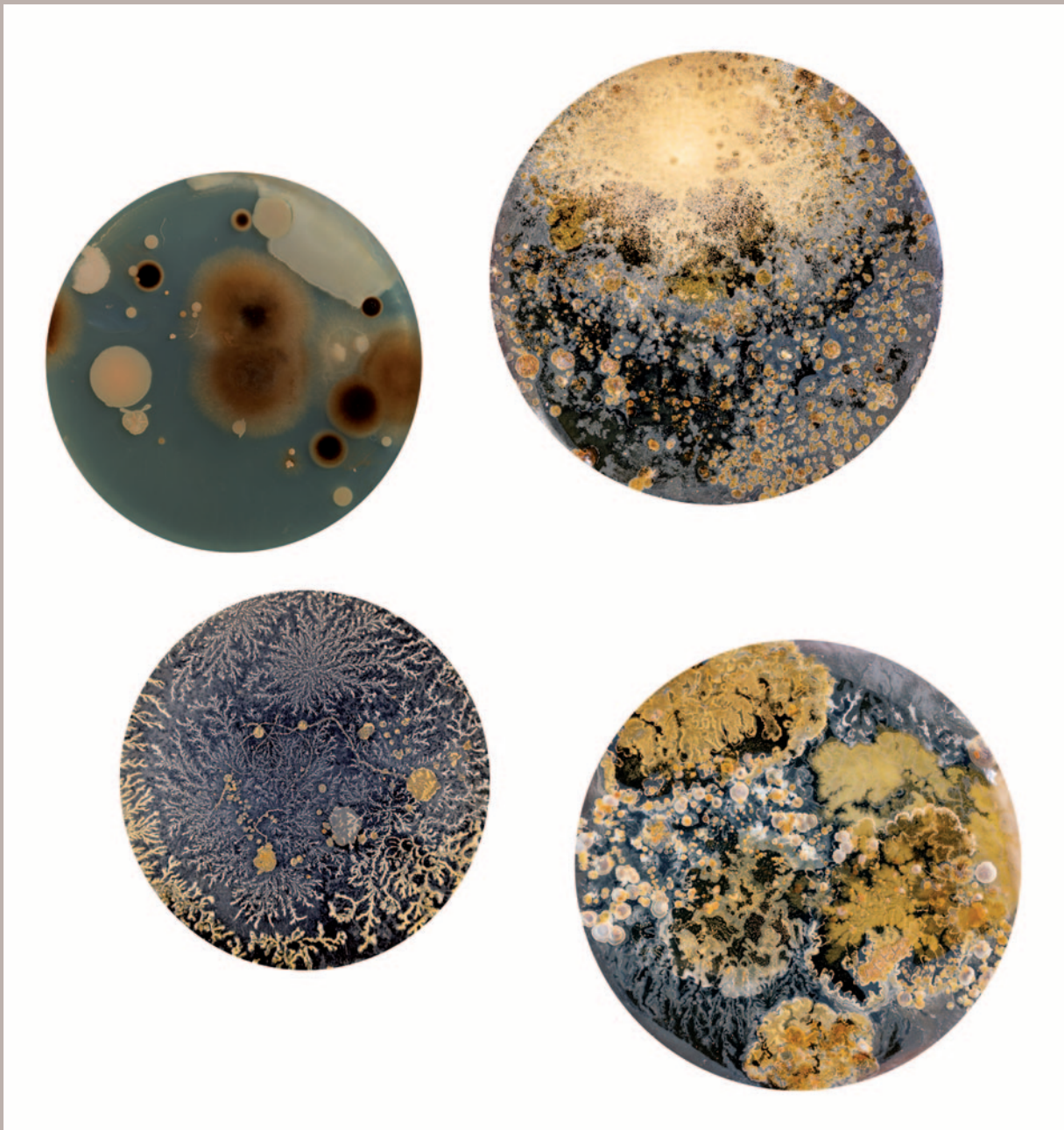
52 Eixa forma de treball m'ha portat a pensar l'art com una pràctica de consciència material. Crear implica acompanyar la transformació de la matèria, permetre que les coses es revelen per si mateixes. El que emergeix d'ací no és un objecte tancat, sinó un sistema de relacions.

En reunir fotografies, objectes de laboratori, dibuixos i ceràmiques, busque generar una experiència que parle del coneixement com una cosa sensible. La ciència i l'art, lluny d'oposar-se, es toquen en el mateix punt: el desig d'entendre com està fet el món i quin és el nostre lloc dins d'ell.

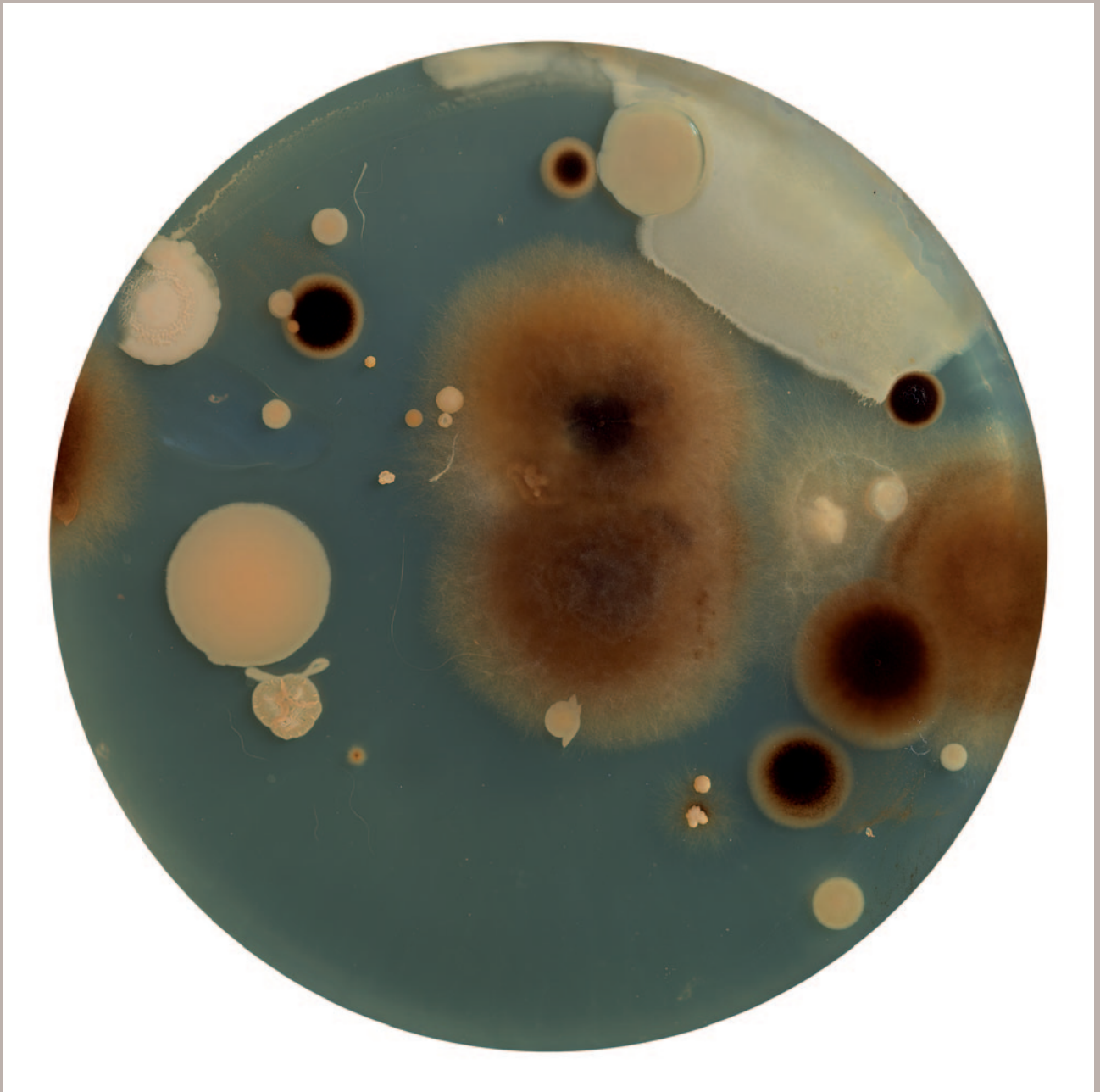
Crec que necessitem reaprendre a mirar des d'eixa consciència de pertinença. La interdependència no és només un concepte biològic; és una ètica. Ens recorda que cada decisió, cada gest, cada respiració, forma part d'un equilibri comú. En eixa xarxa que compartim es juguen no sols els ecosistemes naturals, sinó també els emocionals i els socials.

Aquest conjunt d'obres sorgix d'eixa convicció: la que tota forma de vida és un acte col·lectiu. Cada imatge, cada objecte, cada traç, és una invitació a percebre la continuïtat que ens unix. Treballar amb allò invisible -amb microorganismes, amb aire, amb matèria- m'ha permés entendre que allò essencial ocorre sempre entre els cossos, no dins d'ells.

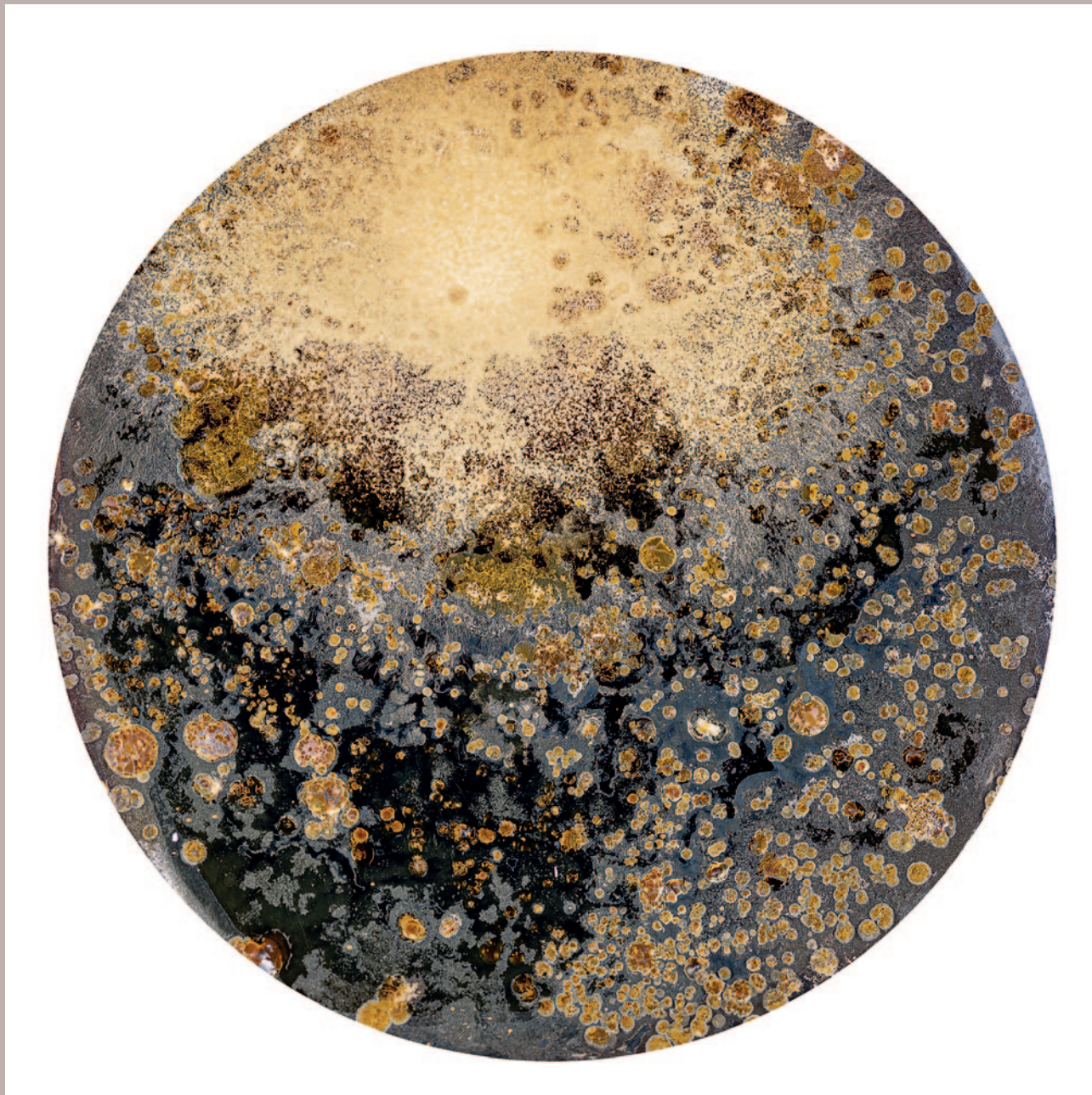
En el fons, aquest projecte no tracta dels microorganismes, ni del cos humà, ni de l'art com a disciplina, sinó de la possibilitat d'una percepció ampliada. Una mirada que reconega que estem fets dels mateixos materials que el món que habitem. No es concep com una afirmació, sinó com una observació en curs. És una pràctica de consciència que combina ciència i poètica, anàlisi i experiència, matèria i pensament. En cada imatge, en cada objecte, es repeteix la mateixa pregunta: què i qui som quan entenem que cada contacte ens canvia, que cada respiració ens unix, que cada empremta que deixem conté també l'empremta d'altres, creant una continuïtat que unix tots els cossos que som?

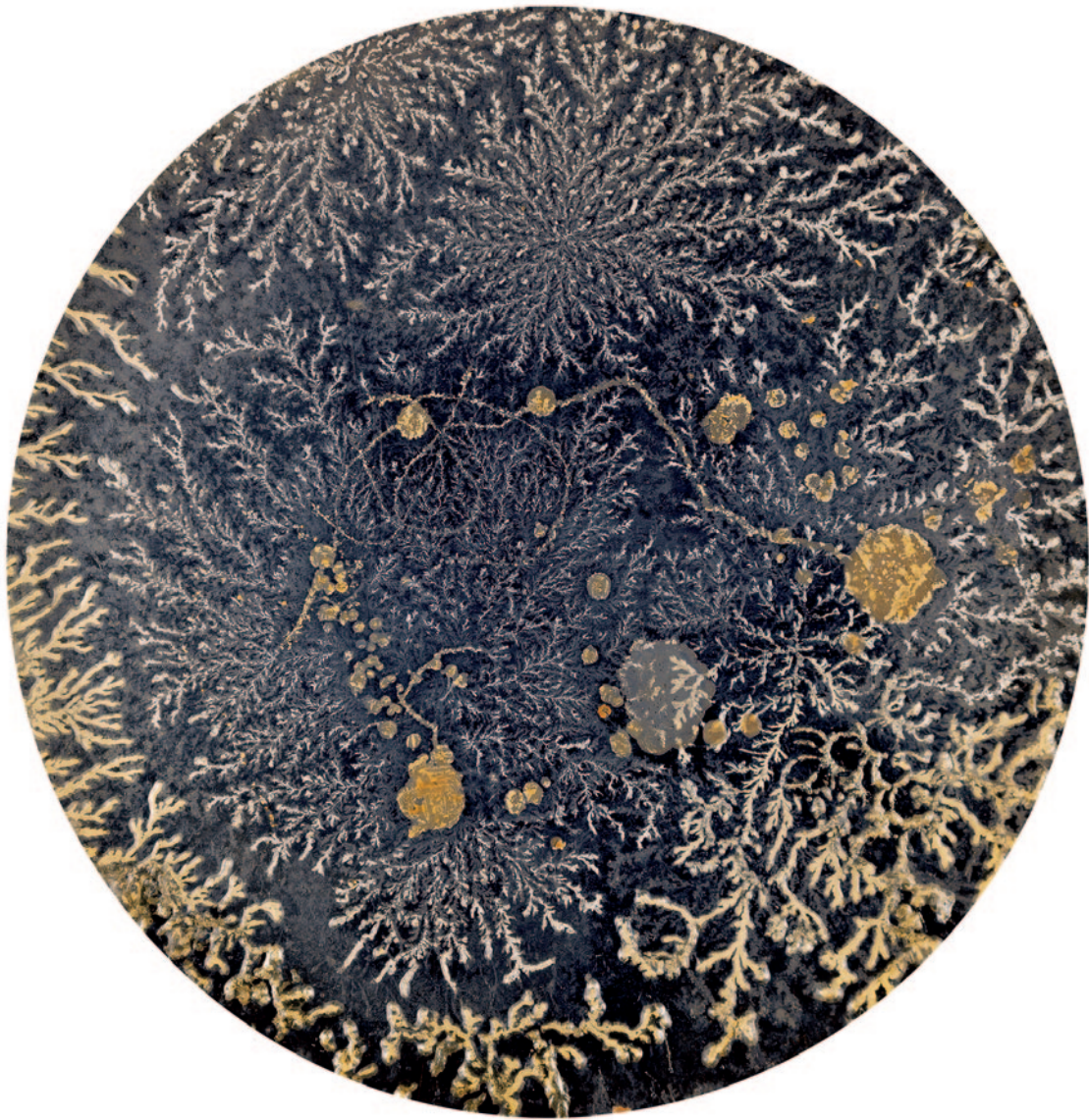

ALÉ COMPARTIT, 2025. Pertany a la sèrie WeAreOne (*Registre de l'empremta microbiològica de l'aire exhalat abans i després de compartir un mateix espai. Cultiu microbià en agar-agar i fotografia digital. 55 cm Ø (2 peces) i 70 cm Ø (2 peces). Edició 1/3*)

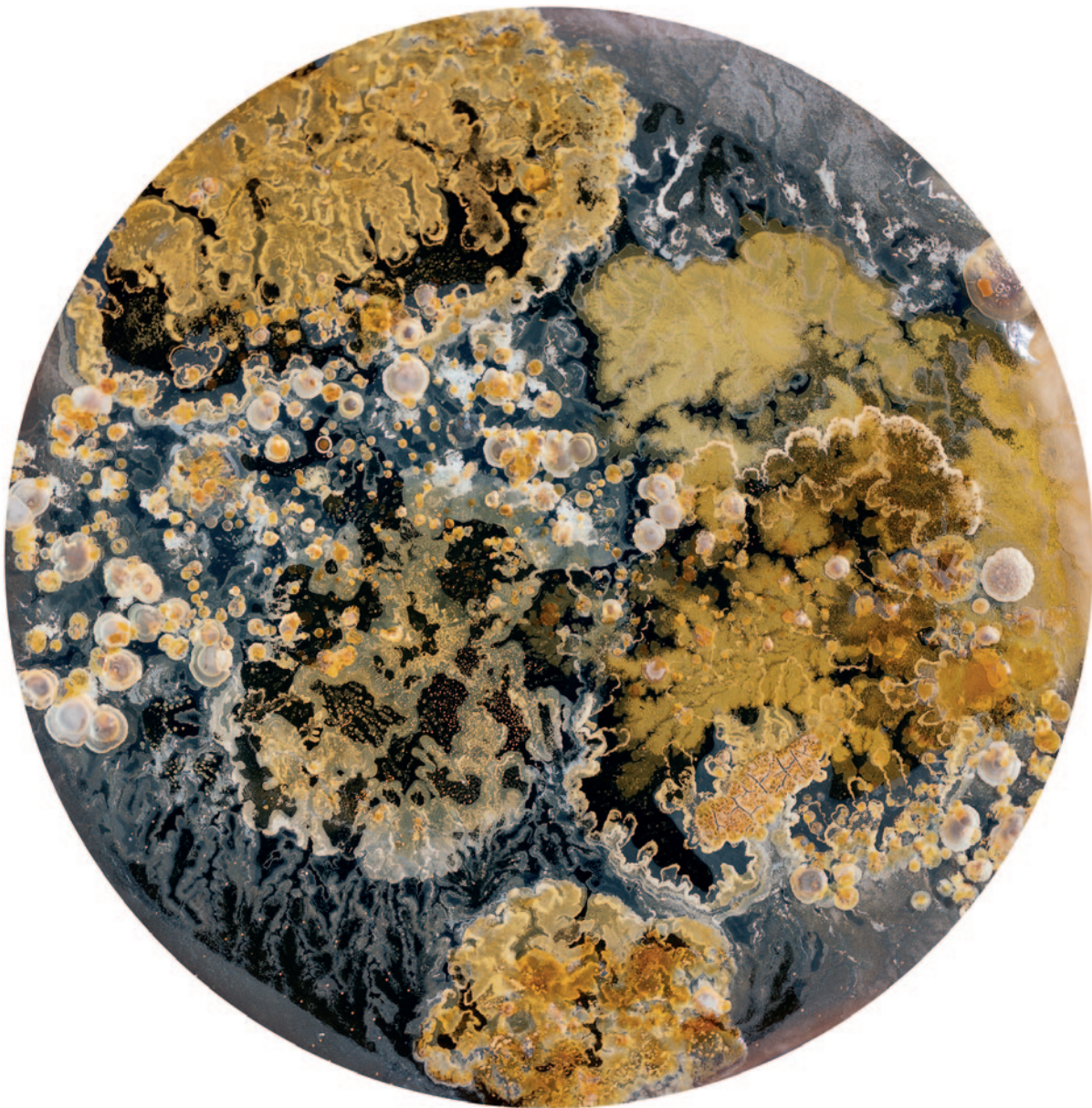

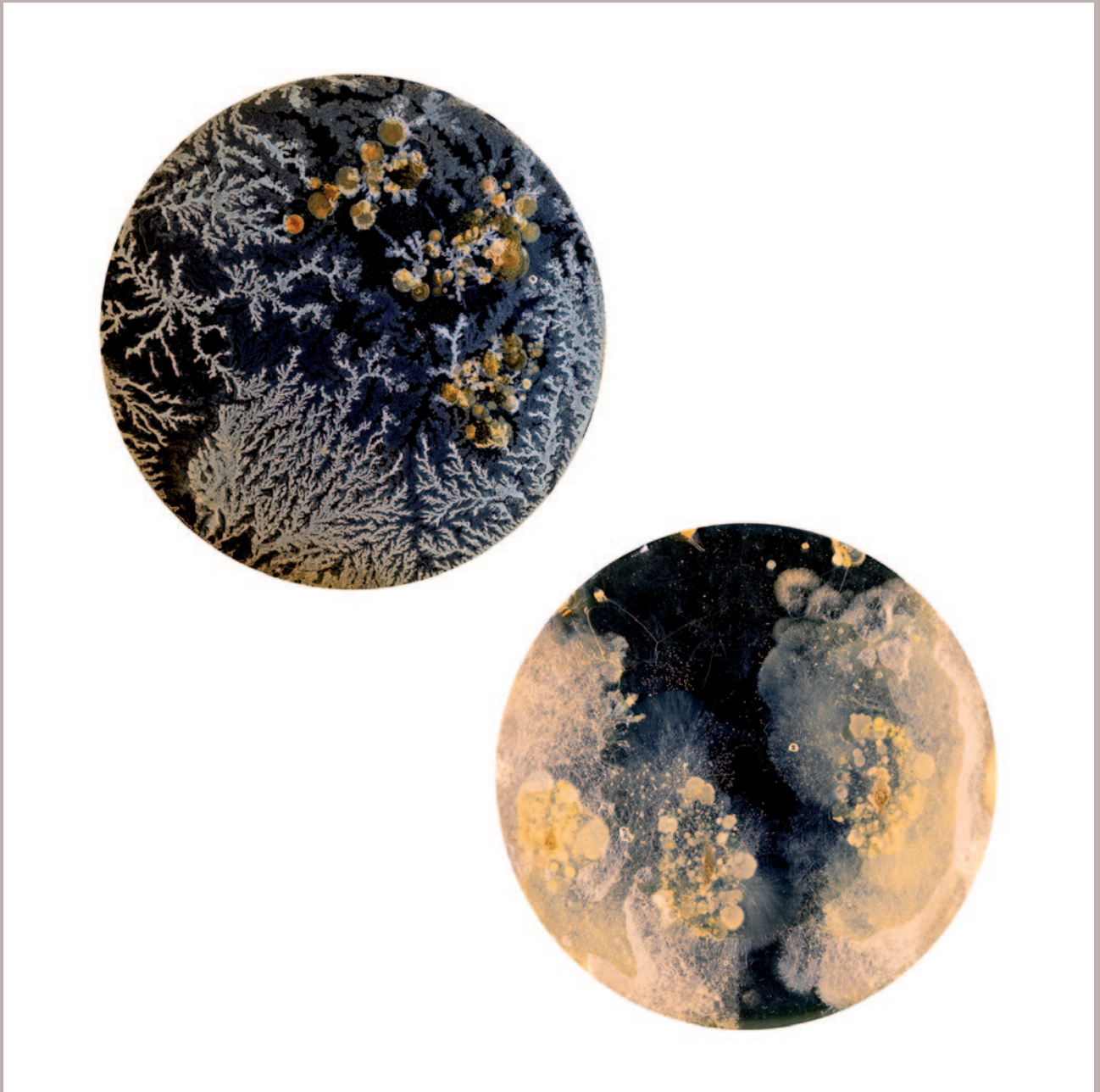
ALÉ COMPARTIT - MARCOS (abans), 2025 (*Cultiu microbià en agar-agar i fotografia digital. 55 cm Ø. Edició 1/3*)

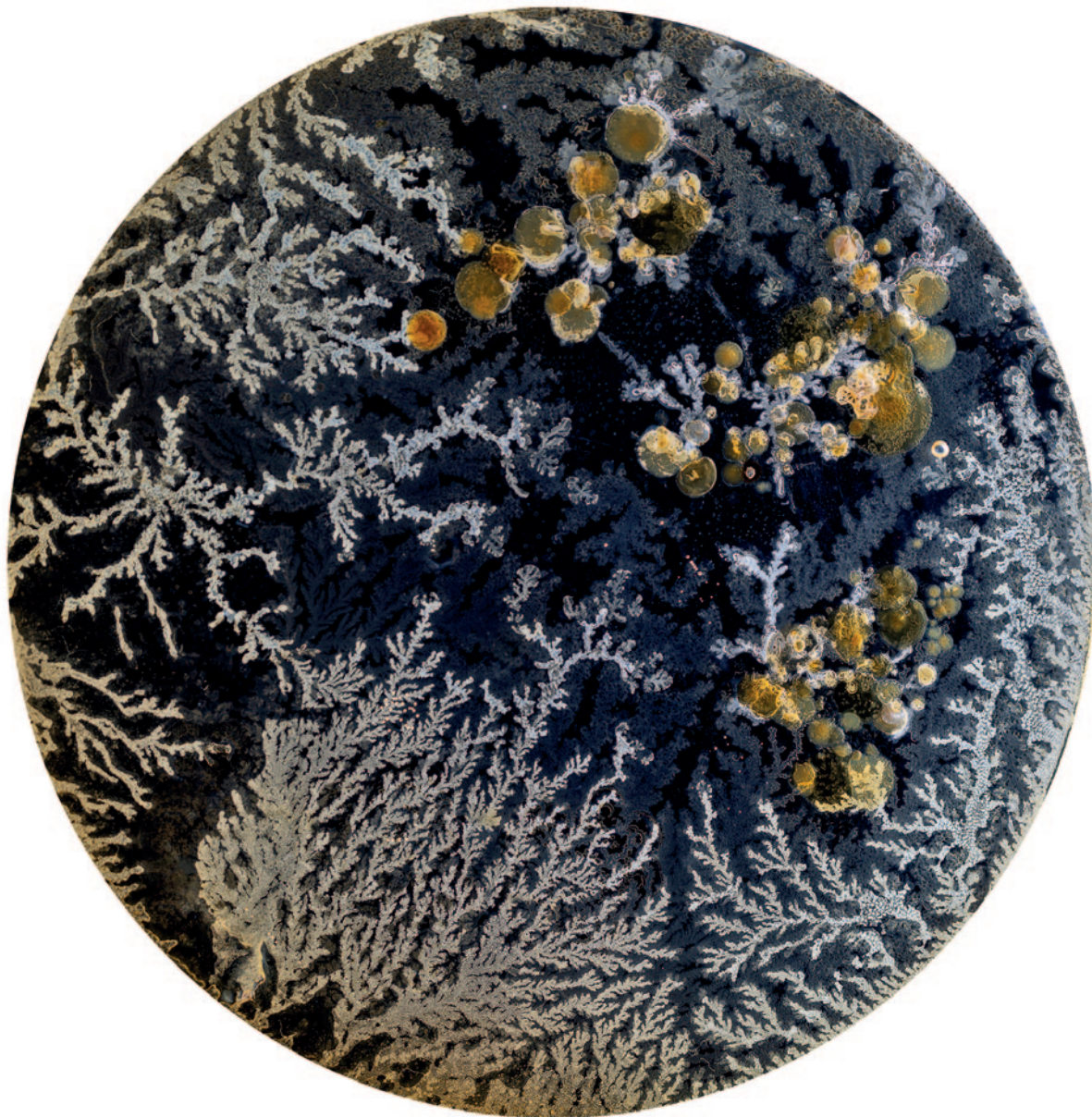

ALÉ COMPARTIT - DARÍO (abans), 2025 (*Cultiu microbià en agar-agar i fotografia digital. 55 cm Ø. Edició 1/3*)

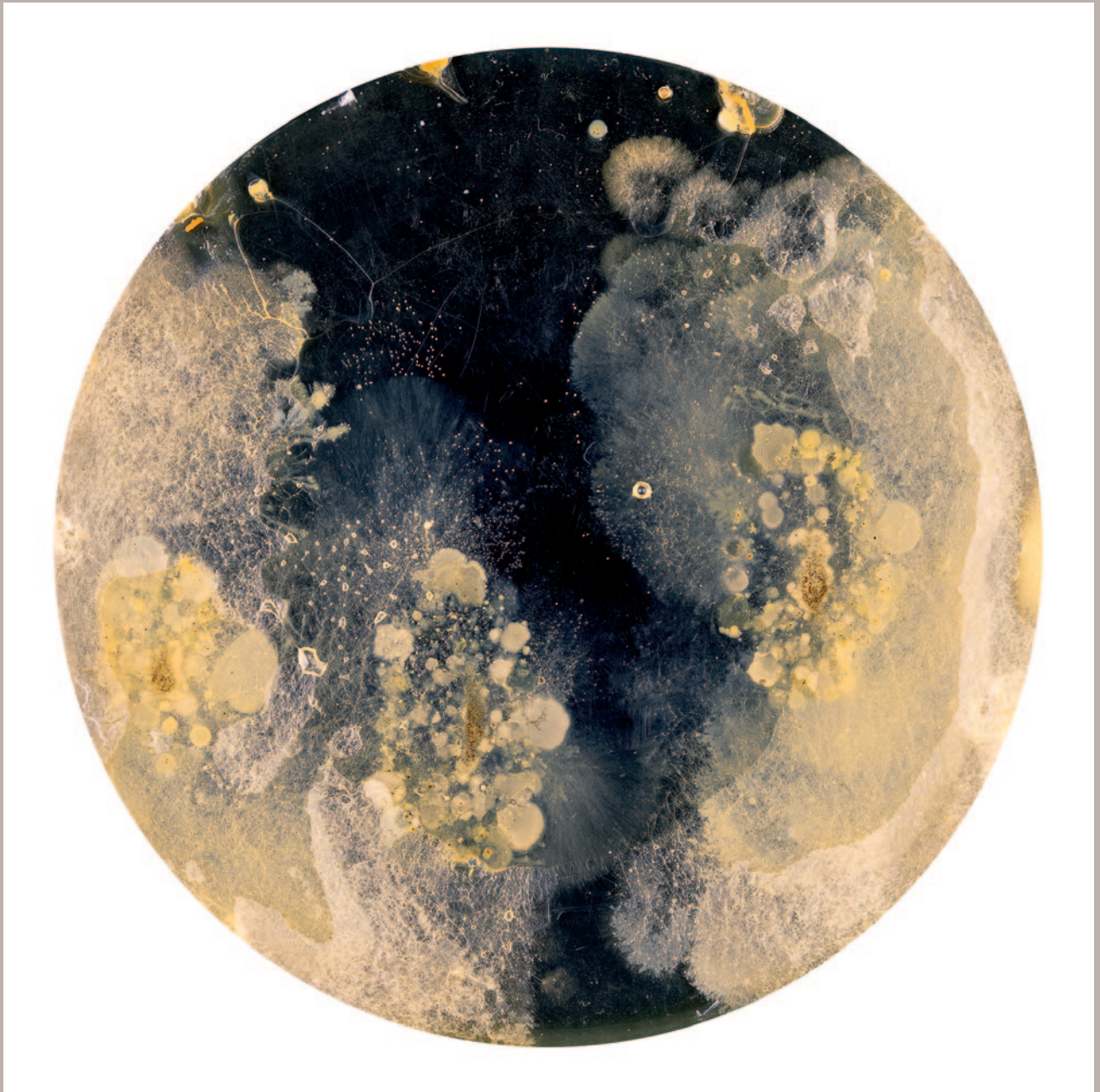

ARRELAT, 2025. Pertany a la sèrie WeAreOne. (*Registre microbiològic de la mà abans i després d'un treball de contacte amb la terra. Cultiu microbià en agar-agar i fotografia digital. 75 cm Ø (2 peces). Edició 1/3*)

ARRELAT - (abans), 2025 (*Registre de l'empremta microbiològica de la mà abans d'un treball de contacte amb la terra. Cultiu microbià en agar-agar i fotografia digital. 75 cm Ø. Edició 1/3*)

ARRELAT - (després), 2025 (*Registre de l'empremta microbiològica de la mà després d'un treball de contacte amb la terra.*
Cultiu microbià en agar-agar i fotografia digital. 75 cm Ø. Edició 1/3)

EMPRENTA DE L' AIRE VIU, 2025 (Peça individual de la sèrie WeAreOne (*Registre microbiològic de l'aire d'un aiguamoll. Cultiu microbià en agar-agar i fotografia digital. 100 cm Ø. Edició 1/3*))

INTERBEING/ INTERSER, 2019 (*Vídeo en bucle, 04'22"*, sense so)

62

Peça integrada en la instal·lació INTERSER, 2019
(*Registre microbiològic en placa de Petri. 15 cm.*)

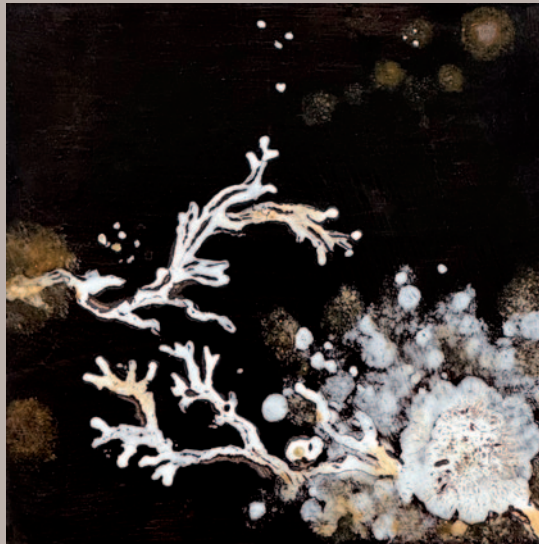

SUPERORGANISMES II, 2025 (Sèrie de 25 peces ceràmiques. Esmalts, engalbes i pigments sobre rajola ceràmica. Cada peça: 15x15 cm. Dimensions d'instal·lació: variables. Sèrie modular amb combinatòria oberta: les peces poden unir-se en qualsevol direcció, generant configuracions múltiples i canviants)

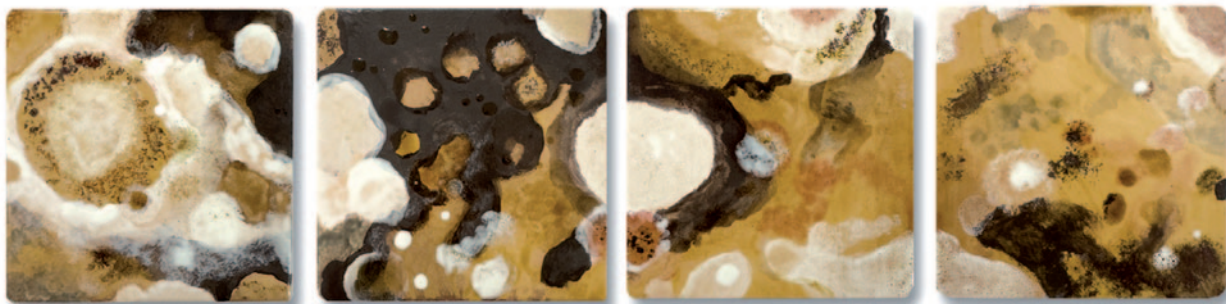

SUPERORGANISMES II, (05) 2025. Peça ceràmica única de la sèrie Superorganismes II. Esmalts, engalbes i pigments sobre rajola ceràmica. 15x15 cm. Peça modular que pot combinar-se amb qualsevol altra de la sèrie)

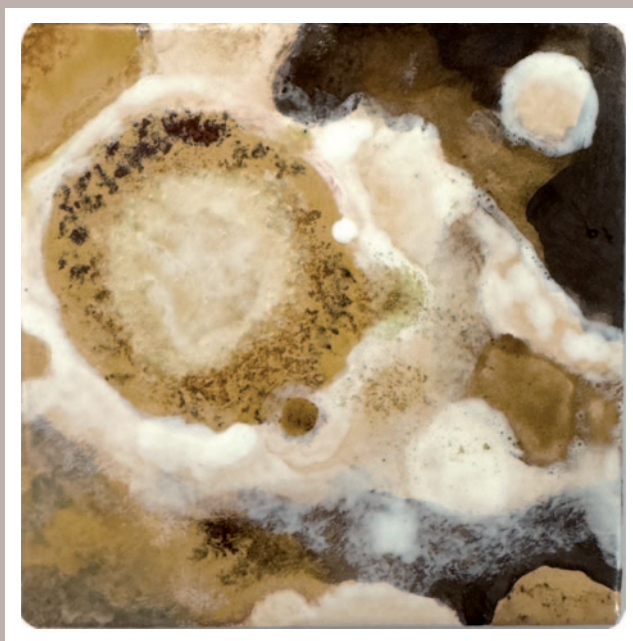
64

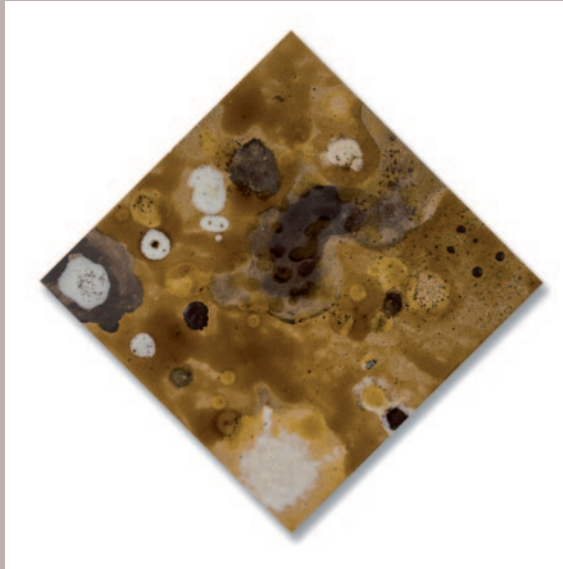
SUPERORGANISMES II, (17) 2025 (Peça ceràmica única de la sèrie Superorganismes II. Esmalts, engalbes i pigments sobre rajola ceràmica. 15x15 cm. Peça modular que pot combinar-se amb qualsevol altra de la sèrie)

SUPERORGANISMES I, 2024 (Sèrie de 4 peces ceràmiques. Esmalts, engalbes i pigments sobre rajola ceràmica. Cada peça: 15x15 cm.
Dimensions d'instal·lació: variables)

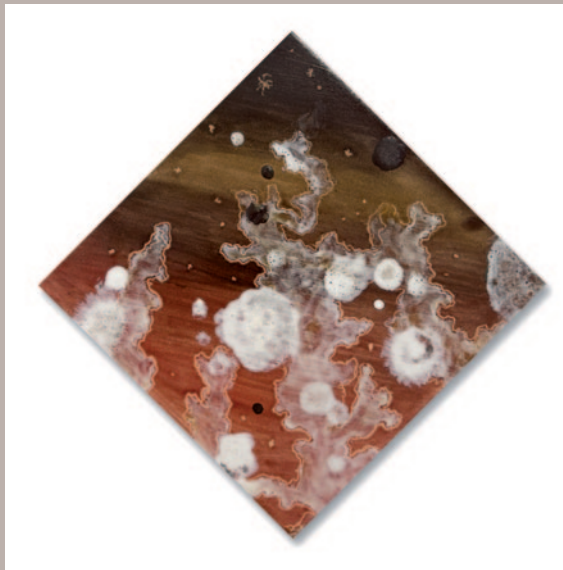

SUPERORGANISMES I, (02) 2024
(Peça ceràmica única de la sèrie Superorganismes I. Esmalts, engalbes i pigments sobre rajola ceràmica. 15x15 cm.)

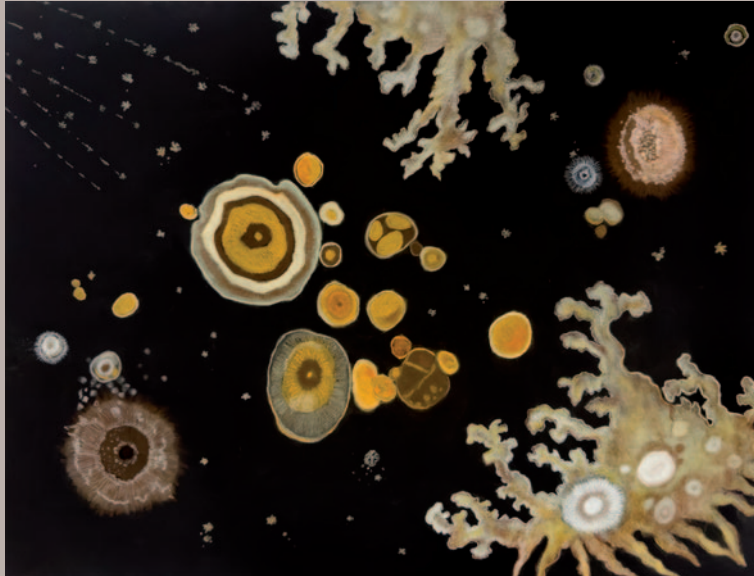

SUPERORGANISMES I, (13) 2024 (*Peça ceràmica única de la sèrie Superorganismes I. Esmalts, engalbes i pigments sobre rajola ceràmica. 15x15 cm.*)

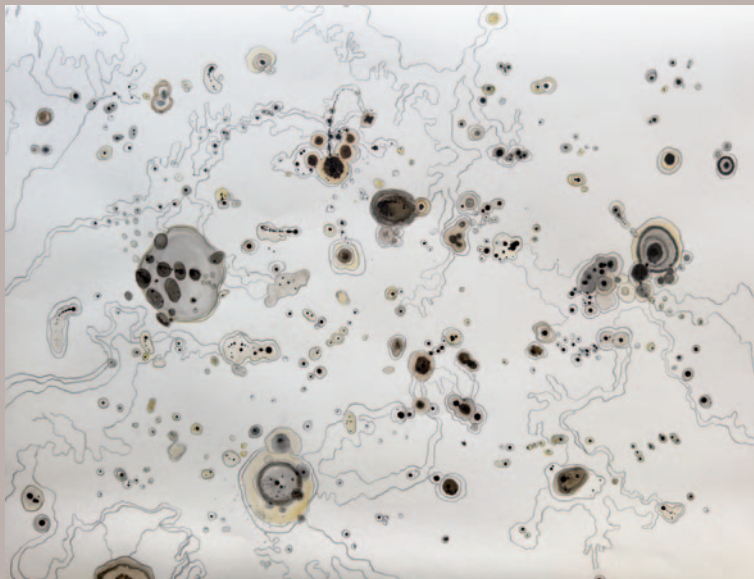
66

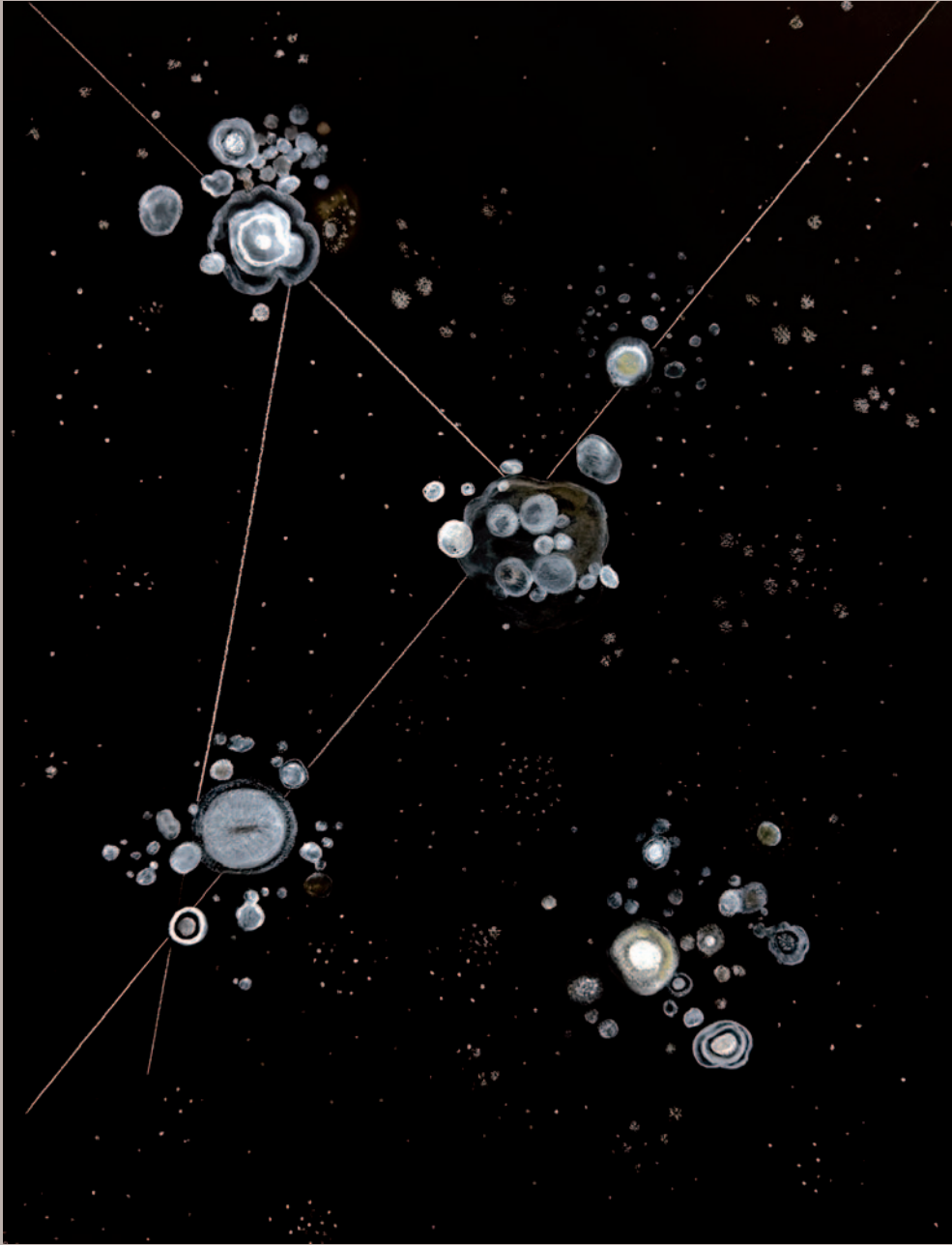
SUPERORGANISMES I, (16) 2024 (*Peça ceràmica única de la sèrie Superorganismes I. Esmalts, engalbes i pigments sobre rajola ceràmica. 15x15 cm.*)

MULTITUDS-I, 2025 (*Dibuix amb tècnica mixta sobre paper
Fabriano Academia, 160g. 55x60 cm.*)

MULTITUDS-II, 2025 (*Dibuix amb tècnica mixta sobre paper
Fabriano Academia, 160 g. 55x60 cm.*)

MULTITUDS-III, 2025 (Dibuix amb tècnica mixta sobre paper Fabriano Academia, 160 g. 60x55 cm.)

ANA PASTOR

Alacant 1972

Email: pastorosma@gmail.com

Web: www.anapastorarte.com

Instagram: [@anna_pastor](https://www.instagram.com/anna_pastor)

Ana Pastor és artista visual i investigadora. La seua pràctica s'articula a partir d'una experiència vital de pèrdua que va originar una recerca interdisciplinària sobre la interdependència, la percepció dels cossos i la dissolució del jo. Combina art, ciència i filosofia mitjançant diversos mitjans, incloent ceràmica, instal·lació, fotografia experimental i cultiu de microorganismes.

La seua formació inclou un Màster en Belles Arts pel Chelsea College, University of the Arts London (2016), la Llicenciatura en Belles Arts amb Honors i Beca a l'Excel·lència Acadèmica a la Universitat Miguel Hernández (2014) i estudis previs en Disseny i Tecnologia Tèxtil. Ha sigut becada per institucions com la Càtedra d'Art i Malalties de la Universitat de València, l'empresa biofarmacèutica ABBVIE, Inc., la beca John Holland al Regne Unit i el Fons Social Europeu.

Ha col·laborat amb institucions acadèmiques com el Departament de Fisiologia, Genètica i Microbiologia de la UMH (Elx), el Departament de Bioquímica i Biologia Molecular de la Universitat d'Alacant, el Departament de Microscòpia de l'ACTI a la Universitat de Múrcia i el Departament d'Arqueologia del University College of London. Ha impartit conferències a la Universitat de Múrcia, Galeria Aural d'Alacant, CasaPlanas a Mallorca, el I Congrés Internacional d'Art Sostenible a la Universitat Complutense de Madrid i en el cicle 'Divulgarte', Universitat d'Alacant.

La seua obra ha sigut exposada en ciutats com Alacant, Madrid, València, Amsterdam, Londres, Florida, Rouen i a la Biennial de Susak (Croàcia). Forma part de col·leccions institucionals i privades com la Diputació d'Alacant, l'Ajuntament d'Alacant i la companyia biofarmacèutica ABBVIE.

EDUCACIÓ

2016 - Master en Belles Arts. Chelsea College of Art and Design. University of the Arts London

2010-2014 - Grau en Belles Arts. Premi Extraordinari de Carrera. Univ. Miguel Hernández. Elx

2004 - Tècnic en Disseny i Arts Aplicades. Escola d'Art i Superior de Disseny. Alacant

WORKSHOPS

2021 - Down to Earth. Soil Chromatography workshop. Bio Art Society. Helsinki. Finlàndia.

2016 - Digital Maker Space. SU space. Chelsea College of Art and Design. UAL. Londres

- Amplified realities. Use of the SEM microscope for artists. Oxford University.

- Bodily matters: Human biomatter in art. UCL. Institute of Advanced Studies. Londres

BEQUES, PREMIS I RESIDÈNCIES

2025 - Seleccionada a la convocatòria de producció de la Càtedra d'Art Contemporani Antoni Miró.

2025 Supercluster Residency. Parc Natural de El Fondo. Espanya.

2024 - Seleccionada com a comissària de "La línia de la vida", Silvia Lerín en la convocatòria Arte en la Casa Bardin. Institut de Cultura Juan Gil-Albert. Alacant

2023 - Seleccionada per el projecte Cultura Online, Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana.

2022 - Seleccionada com artista amb "Del No-ser al Interser" en la convocatòria Arte en la Casa Bardin. Institut de cultura Juan Gil-Albert. Alacant

2022 - Compra d'obra per a la Col·lecció Municipal de l'Ajuntament d'Alacant

2021 Beca Licencia Continuitas UMH. Facultat de Belles Arts d'Altea

2020 - Seleccionada per a JIAS, I Jornada Internacional d'Art Sostenible. Apartat Art i Ciència. Universidad Complutense de Madrid.

2019 - Residència PLUS. Museu de la Universitat d'Alacant.

2015 - Premi d'Adquisició. EAC. Encontres d'Art

Contemporani. Institut de Cultura Juan Gil-Albert. Alacant

2015 - Confluencias. Encontres d'Art Mustang Art Gallery. Elx

2014 - Residencia A Quemarropa. Alacant
2013 - Beca de producció artística. Abbvie Biopharmaceutical Company. València.
2013 - I Premi Art i Malalties de la Càtedra d'Art i Malalties de la Universitat de València.
2012 - I Premi. Fine Arts Competition "The Elements". Light, Space, Time Gallery. Florida. EEUU.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS (SELECCIÓ)

2025 - El paisaje invisible (Ana Pastor & Miriam M. Guirao). Comissariada per Fred Adam. Aula de la Natura. Parc Natural de El Fondo. Espanya
2023 - Taxidermia y otros cuerpos. Comissariada per Jaume Marzal. B. Art Gallery. Alacant
2022 - Del No-ser al Interser. Comissariada per Johanna Caplliure. Casa Bardin. Institut de cultura Juan Gil-Albert. Alacant
2020 - I just want you to be happy. La Peluquería Gallery. Alacant.
2019 - Taxidermia. Freaks Arts Showroom. Alacant
2016 - Nothing to see here. La Calcografía Gallery. Salamanca.
2015 - Crime Scene. Punctum Gallery. UAL. Londres.

EXPOSICIONS COLLECTIVES (SELECCIÓ)

2025 - Arte y Biodiversidad III. Comissariada per Antonio Navarro i José Fuentes. Sala d'Exposicions Miguel Delibes, Santa Marta de Tormes, Salamanca
2024 - Redux. Comissariada por Eldi Dundee. Small House Gallery. Londres
Exposició de les adquisicions per a la Colecció Municipal. La Llotja del Peix. Alacant
Madrid Design Festival. Carabanchel Diseña. Isidro Blasco studio show
Alacant Open Studios
2023 - Cultura Online. Centre del Carme, Sala Ferreres-Goerlich. València
Madrid Design Festival. Carabanchel Diseña. Isidro Blasco studio show.
Alacant Open Studios
2019 - V Residència PLUS. MUA, Museu de la Universitat d'Alacant
MicroActs. Video Art Festival. Chelsea College of Art and Design. UAL. Londres
Microbiennale of horizontal initiatives. Syg.ma. Rusia.
2018 - Deepness, De La Warr Pavilion, Bexhill-on-Sea
Yo, ana, I. The Back Room Gallery. Londres
2017 - Glitch, the Aesthetics of Failure, comisariada por Chel Logan, The Old Courts Gallery, Wigan, UK

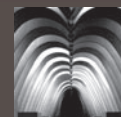
Deep Trash: Royal Trash. Exhibition, live art event & symposium. Londres
Isthisit? Platform for contemporary art. UK
2016 - Susak Expo Biennale. Croacia
Mental Wellbeing Exhibition. High Holborn. London College of Fashion. Londres
Head to head. Punctum Gallery. UAL. Londres
Conversation in progress. Mills Gallery. Londres
2015 - EAC 2015. Encuentros de Arte Contemporáneo. Museu de la Universitat d'Alacant
Arte X Arte= Arte 20. ACAS Art Space. Elx
Artbook. Festival Embarrat. Tàrraga.
Head 2 Head. Punctum Gallery. UAL. London
Fly by the seat of your pantsuit. Cookhouse Gallery. UAL. Londres
2014 - Perspectives. Art, Inflammation & me. Strandzuid. Amsterdam
El pelotón de ejecución. Espacio Trapezio. Madrid

PUBLICACIONES I CONFERÈNCIES

2025 - Conferència "Más allá de la superficie: una mirada al paisaje invisible". Facultat de Belles Arts. Universidad de Murcia.
2023 - Ana Pastor en conversación con Isidro Blasco. Galería Aural. Alacant
2021 - Seminari "Innovació en metodologies y residències de investigació". Centre d'Investigació i cultura contemporània Casa Planas, Palma de Mallorca
2021 - Taula redona "Artist residencies in the Mediterranean area. An Environment for creation and cultural exchange." Organitzada per PiedraPapelTijera_ALC
2020 - Conferència al "I Ciclo Internacional de Arte y Sostenibilidad", Universidad Complutense de Madrid.
2019 - CUADRADO, R. y PASTOR, A. (2019) Taxidermia. Olé libros, València
2017 - Conferència en el cicle "Divulgarte", Sangre y Arte, Universitat d'Alacant
Texte per el catàleg Mulier Mulieris XI, MUA (Museu de la Universitat d'Alacant)
ESTEVE, F. y VILLEPARISIS, I. Memorabilia Dona Alacant Art. Artistas contemporáneas alicantinas (2017) Ajuntament d'Alacant. Capítol Ana Pastor, pp. 21-22
Obra d'Ana Pastor analitzada a la tesis doctoral La Entrevista Al Artista Emergente Como Modo De Conservación Preventiva. Estudio aplicado a los proyectos Perspectives Art Inflammation and Me y Perspectives, Art Liver Diseases and Me, de Ruth del Fresno Guillem, Universitat Politècnica de València, 2017

PUBLICACIONS DE LA LLOTJA DE SANT JORDI

- 2013 1. ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
2. 60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
3. ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 4. JOSEP RENAU. The American way of life.
5. TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
6. ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
7. AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
8. MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 9. MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
10. SEMPÈRE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
11. ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guericabeita.
12. ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
13. A MIQUEL HERNÁNDEZ. Homenatge 50x50.
- 2016 14. ADRIÀ PINA. Política interna.
15. EN UN SILENCI QUIET. Col·lectiva.
16. ESTUDIS D'ART. Col·lectiva.
17. EL RESCAT DE LA PINTURA. Col·lectiva.
18. A. MIRÓ / M. NAVARRO. Costeres, ponts i xemeneies.
- 2017 19. MIRALLS DEL MIRACLE. El patrimoni industrial.
20. PER A JOAN VALLS. Papers i collages.
21. XAVIER LORENZO. La pintura.
22. FERRAN CABRERA I CANTÓ. 150 anys.
23. A MIQUEL HERNÁNDEZ. Setanta-cinc per setanta-cinc.
- 2018 24. ESPAIS AVANÇATS. Escola d'Art d'Alcoi.
25. ALEXANDRE SOLER. La imaginació desbocada.
26. CRESPO COLOMER. Passió per la fotografia.
27. RIGOBERT SOLER. L'exuberància del Mediterrani.
28. VICENT M. VIDAL I VIDAL. Mig segle d'Arquitectura.
- 2019 29. JOAN CASTEJÓN. Introspectiva, obra sobre paper.
30. S. VIANA / M. DÍAZ / L. PASTOR. Temps d'Art.
31. NOU PRESENCIES. Itineraris plurals.
32. POLÍN LAPORTA. La memòria del temps.
33. MANUEL BOIX. La Nau de Caront.
- 2020 34. A OVIDI MONTLLOR. Vinticinquances. Col·lectiva.
35. PACO SEMPÈRE / DAVID TRUJILLO. Temps d'Art.
36. AURORA VALERO. Ritme i estructura.
- 2021 37. ISABEL-CLARA SIMÓ. Pintura & Poesia.
38. FRANCESC JARQUE. La càmera i la vida.
39. P. CANTÓ / J. CREMADES / A. ALCARAZ. Temps d'Art.
40. D'UN TEMPS D'UN PAÍS. Col·lectiva.
41. ANTONI MIRÓ. Recent pintat.
- 2022 42. GRUP D'ELX. Col·lectiva.
43. PILAR SALA. De la natura a l'art.
44. ARJONES. D'un temps i un país.
- 2023 45. PASSIÓ PEL COL·LECCIONISME. Col·lectiva.
46. RAMON PÉREZ CARRIÓ. Les rodes de la memòria.
47. CRISTINA NAVARRO. Trajectòria.
48. HANS D. ZINGRAFF. El camí és la meta.
- 2024 49. ROSA TORRES. Figures i Natura.
50. EMILI SALA. Passió pel col·leccionisme 2.
51. ART EN FEMENI. Col·lectiva.
52. CRITS DEL MUR. Col·lectiva.
53. EDUARD LASTRES. Zona de Successos.
- 2025 54. E. SANTAMARINA / GRUP XÀTIVA / C. PASTOMÀS. Temps d'Art.
55. FIGURACIÓ S. XV-XXI. Passió pel col·leccionisme 3.
56. MÀRIA DEL MAR BONET. *La veu a la mà.*
57. MOLINA CIGES. *Plantes i altres.*
58. L'APASSIONANT MÓN DE NESTOR BASTERRETXEA (1924-2014)
- 2026 59. X. COLOMER / R. HERNÁNDEZ / A. PASTOR. Temps d'Art.

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

GENERALITAT VALENCIANA

TEMPS D'ART

X. Colomer / R. Hernández / A. Pastor

Alcoi, 5 febrer - 29 març 2026

LLOTJA DE SANT JORDI

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTIS

GENERALITAT
VALENCIANA